PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL X

TOMÁŠ CHROBOK

MISTR SVĚTA VE STŘIŽBĚ

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ

PRAVIDLA
TRESTÁNÍ FAULŮ

EXTRA
ROMÁN O FOTBALE

CIVIL
ŠKOLNÍK A TRENÉR

ŘÍJEN 2019 X ZDARMA

192208

Pražská teplárenská

facebook.com/prazskateplarenska

ptas.cz

str. 2–6
ROZHOVOR
SEZNAMTE SE S MISTREM SVĚTA VE STŘIŽBĚ TOMÁŠEM CHROBOKEM

str. 8–9
PRAVIDLA
FAULY ANEB KTERÉ ZÁKROKY SE PÍSKAJÍ A JAK JSOU TRESTÁNY

str. 12–14
RODINA
TRIO NETOPÝRŮ ZE STŘEŠOVIC, TO JSOU OTEC A SYNOVÉ VAJNAROVI

EXTRA str. 10–11
KNIHA TRENÉR COBY ROMÁN O FOTBALE

HISTORIE str. 16–18
KDYŽ JDE VE SPARTĚ DO TUHÉHO
VRATISLAV LOKVENC

HISTORIE
TALENT PATRIK VOŠTA Z ĎÁBLIC str. 19
LADRONKAFEST A DFP 2020 str. 20–21

TRÉNINK str. 22–23
TAJEMSTVÍ RYCHLOSTI

KLUB str. 24–25
TJ SLOVAN BOHNICE

CIVIL str. 26–27
JAN SUMEC ZE SPARTY

FOTO MĚSÍCE str. 28
+ WEB PFS

EDITORIAL

Milí čtenáři,

právě jste se pustili do pročítání nevšedního vydání Speciálu. Už z titulní strany je zřejmé, že tentokrát hlavní rozhovor nebude ryze o fotbale, i když jeho cíl samozřejmě tento sport hraje a pochopitelně i za klub z Prahy.

Tomáš Chrobok se ale nedávno stal mistrem světa v královské střižbě, a to je disciplína, kterou zná každý fotbalista a většina dětí od školkového věku. Z našeho pohledu bylo zajímavé takové povídání rozvést a vzhledem k jeho viditelnému nadstandardnímu rozsahu bylo rozhodně o čem mluvit.

Zajímavý tip na čtení zase dostanete v článku věnovaném románu z našeho prostředí s jednoduchým názvem Trenér. To už jen z vyprávění autora o jeho tvorbě vypadá na skvělou knížku. Sám si ji určitě přečtu.

Třeba naláká i vás. Ať se daří...

LUKÁŠ VRKOČ
vedoucí redaktor

PARTNER MLÁDEŽE: PRAHA PRAGUE PRAGA PRAG

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL
ROČNÍK X. – ŘÍJEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | **KONTAKT:** 733141394, PFSpecial@seznam.cz | **VEDOUCÍ REDAKTOR:** Lukáš Vrkoč
SPOLUPRACOVNÍCI: Tomáš Dostál (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jeník (texty), Pavel Jiřík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Otmar Litera
GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | **DISTRIBUCE:** GRAND PRINC MEDIA, a. s. | **NÁKLAD:** 5 500 ks. | **ISSN** 1805–2541
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: Pavel Jiřík st.

TEXT: RENÉ MACHÁLEK **FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST., ARCHIV T. CHROBOKA

KÁMEN ZA PADESÁT TISÍC

ĎÁBLICKÝ BRANKÁŘ TOMÁŠ CHROBOK SE STAL SVĚTOVÝM ŠAMPIONEM VE STŘIŽBĚ. JAK CELÁ AKCE PROBÍHÁ?

Čerstvý mistr světa ve střižbě je jinak fotbalovým brankářem.

Za Ďáblice chytá v I. A třídě mistr světa. TOMÁŠ CHROBOK se před pár týdny stal světovým králem ve střižbě neboli v populární hře „kámen, nůžky, papír“. Na turnaji na břehu Vltavy byl podruhé a štěstěna v kombinaci se správnou volbou dovedla 26letého gólmana, který má ve statistikách i jeden zápas ve druhé nejvyšší soutěži, k titulu. *„Ve finále to bylo 2:2, pak tři remízy. Až pak jsem dal kámen a nemohl uvěřit tomu, že soupeř dal fakt nůžky. Následně přišla obrovská euforie,“* vyznává se Chrobok. *„Neznám člověka, který by nerad střihal. Tuhle hru zná každý, nic k ní nepotřebujete, hrát se dá kdekoliv a kdykoliv.“*

Leckdo vůbec netuší, že se takový šampionát ve střižbě organizuje, a dokonce v Praze. Jak se k tomu člověk dostane?

My jsme taky se spoluhráči ani pořádně nevěděli, že se nějaká taková akce koná. Začali jsme to registrovat až minulý rok, kdy nás na to upozornil Honza Ondrůšek. Nabádal nás, ať si jdeme zastřihat. Říkal jsem si, co je to za blbost – soutěž v kámen, nůžky, papír. On nám ale poslal odkaz, ať se podíváme. A nakonec jsme do toho šli.

Takže jste zkoušel štěstí už před rokem?

Přesně tak, šli jsme s kamarády a byla to sranda. Všichni jsme okamžitě vypadli ve skupinách, pak jsme si dali pivko, zafandili jsme nějakému chlapíkovi, kterého jsme tam potkali, a letos jsme si řekli, že to zkusíme znovu. A šlo to nějak lépe. Všichni jsme postoupili ze skupiny a byla skvělá nálada. Vlastně Polda (ďáblický fotbalista Michal Poláček) se dál nedostal, to bylo z toho dne nejsmutnější. Ale jinak to šlo. Byly asi tři stovky účastníků a skupiny po pěti lidech. Musíte vyhrát svoji skupinu, pak porazit vítěze vedlejší skupiny, dál už se jde do play-off, kde se pokračuje vyřazovacím způsobem. Chodí se na pódium, tam je stolek, rozhodčí. Je to hlavně sranda a zábava.

Jak probíhá zápas?

Jede na tři vítězné pokusy. Ve skupinové fázi jsem měl hned čtyři zápasy. Šlo to docela rychle. Lidi jsou nastoupení u stolečku, každá skupina má svoje stanoviště. Kdo má v zápase jako první tři vítězství, tak jde na dalšího. Prohází se to. Pak střihnete proti vítězi vedlejší skupiny a tak dál.

Jak se člověk cítí, když prohrává. Jsou to nervy?

Já jsem jeden zápas ve skupině dokonce prohrál. A chvíli to vypadalo, že ani nepostoupím. Ale pak se mi povedlo porazit slečnu, která měla do té doby všechny výhry. A kvůli tomu mě čekala zlatá střižba o postup ze skupiny, něco jako zlatý gól. A to jsem zvládl. Nebýt toho, mohl být brzy konec a já šel na pivko a fandit klukům. To by taky nebylo špatné, ale nakonec to dopadlo úplně jinak.

Říkal jste, že ze skupiny postoupila většina vašich kamarádů. Stíhal jste fandit?

Byla to rychlost, vyškrábali jsme se ze skupiny, pak ale kluci začali vypadávat. Já byl nadšený, že jsem se dostal do vyřazovacího pavouka. To už má větší atmosféru. Vzpomínek bude moc. Musím říct, že kdyby tam nešli kluci, tak bych si to tak neužil. Parta to vyhecuje. Neumím si představit, že bych tam byl sám, nikdo by nefandil. Ani já bych neměl komu fandit a jít pak na panáka.

Kdopak ze známých tváří se na mistrovství světa ukázal?

Loni třeba vodní slalomáři Vávra Hradilek, Jirka Prskavec, snowboardistka Eva Samková, takže tam byla olympijská konkurence. Letos do toho šel třeba Richard Genzer, ale ten vypadl s nějakou devítiletou holkou. Celkově to byl perfektní zážitek. Když pominu, že se mi to povedlo vyhrát, tak jsme se skvěle bavili, hodně jsme se nachechtali.

A nějakého spoluhráče z fotbalu jste ve skupině dostal?

Z Ďáblic jsem nikoho nepotkal. Ani s těmi olympioniky se mi nezadařilo se potkat. Pavouk play-off byl přísnivý, byli jsme tam z Ďáblic čtyři a nikdo jsme na sebe nenarazili. Aspoň nemám rozporuplné pocity, že jsem vyřadil spoluhráče z týmu.

> „Kámen, nůžky, papír – to si vyzkouší snad každý. Nikdy mě ale nenapadlo, jak daleko se v tom dostanu.“

Tyhle hry vás bavily už odmalička?

Kámen, nůžky, papír – to si vyzkouší snad každý. Nikdy mě ale nenapadlo, jak daleko se v tom dostanu. (směje se) To je neuvěřitelné, protože já jsem byl na tohle vždycky strašný smolař. Nikdy jsem pořádně nevyhrál. Jen fakt výjimečně. Vždyť my si střihámе i po tréninku a nejde mi to.

Co to obnáší, když prohrajete střižbu na tréninku?

Hrajeme na dvě a tým, co prohraje, tak si pak střihá a poslední peče. Takže přinese na další zápas nějakou buchtu. A já jsem měl loni sérii, že jsem pekl asi třikrát za sebou. Vždycky jsem měl smůlu, ale zdá se, že se mi to teď vrátilo. A ve velkém.

To jste třeba jen ladil formu na šampionát, ne?

Asi to tak jde říct. (směje se) S kluky z týmu jsme věděli asi měsíc dopředu, že na ten turnaj půjdeme. Nahlásili jsme to v klubu. Měli jsme týden před turnajem i zápisné, takže jsme střihali asi tři hodiny v kuse, potrénovali jsme docela slušně.

Když se chce někdo na turnaj přihlásit, musíte se tedy někde registrovat, nebo má šanci i člověk, co jde třeba před začátkem okolo a chce si prostě střihnout?

Platilo se sto padesát korun, to nebylo nic velkého. Když to někoho zaujme až přímo na místě, tak ho startovné stojí tři stovky. Dostanete číslo, poukaz na pivo a na Red Bull a jdete na věc. Je to taková společenská akce pro kamarády. Dáte si pivko s nějakou zábavou.

A co fandové? Prolínají se mezi hráči, nebo mají nějakou tribunu?

Byl to jen klasický prostor mezi zdí a řekou. Bylo to u Kayakbeach baru. Lidé tam poletovali a popíjeli. Buď mohli být na lodi, nebo na břehu. Když už lidé vypadnou ze skupin, tak se pak pozornost koncentruje na to jedno místo, kde je pódium. Bylo vysoké jako kuchyňský stůl, člověk byl vidět. Konec byl hodně zajímavý, už se setmělo. Atmosféra byla neskutečná.

Dá se to vůbec nějak trénovat, hraje roli taktika?
Můžu říct, že jestli nějaká existuje, tak o ní nevím. (směje se) Bylo to spíš čistě o náhodě.

Slyšel jsem, že ženy rády dávají kámen...
Je to možné. Je pravda, že po nějaké době, po nějakém pivu, člověku v hlavě běhají ty vzorečky, jak asi přemýšlí ten druhý. Já jsem se snažil přemýšlet, ale myslím, že to nemělo žádný vliv. Jasně že člověk nedává pořád za sebou kámen, to by dělal málokdo.

No tak ve fotbale jsou hráči, co také kopou penaltu pořád do stejného místa, a brankář si řekne: teď už ji tam určitě nekopne. Nebo ano?
Ta pravděpodobnost je pořád stejná. Byla to mentální bitva, bylo to otevřené. Ani nevím, jestli tady kluci v Ďáblicích mají nějaký postup, který dávají. Navíc tam stál proti mně chlapík, kterého jsem viděl poprvé v životě. Jestli něco takového existuje, tak já o tom nevím, a měl jsem možná ještě větší štěstí, než jsem si myslel. Jsme s klukama soutěživí, člověk tam nejde s tím, že vyletí ve skupině. Ale každý s tím tak trochu počítá. Je pravda, že když jsme tam šli, tak jsme si říkali, že jeden člověk bude mít to štěstí od začátku až do konce a že se prostřihá k titulu. Nikdo si ale dopředu nemohl myslet, že tam jde s tím, že vyhraje.

Teď jste mistr světa. Co vám to přineslo?
Dostal jsem taky pohár, docela velký. Mám s ním pár hezkých fotek, samozřejmě i s kluky, což je super. Ale rovnou jsem ho tam nechal, je putovní.

Mohl jste ho na den dovézt na zápas do Ďáblic, jako vozí hokejisté třeba Stanley Cup.
Dostal bych ho i na delší dobu, ale říkal jsem si, že noc asi nebude zrovna krátká, a já bych ho nerad nechal v taxíku. Doma by se mi pak na to akorát tak prášilo. Byl jsem ujištěný, že tam budu mít na příští ročník vyryté jméno.

To je skoro jistota, že půjdete obhajovat, ne?
Obhajovat je možná silné slovo, ale můžu slíbit, že se tam za rok zase objevím.

Byla nějaká odměna pro šampiona?
Druhý v pořadí dostal kámen. Třetí dostal nůžky a papír. Já jsem dostal ten pohár a navrch padesát tisíc korun. Nechal jsem tam hned sedm a půl tisíce jako daň, to mi ale fakt nevadilo. Okamžitě jsem to zaplatil, strčil peníze do kapsy a šlo se s kluky na panáka.

To asi nezůstalo u jednoho...
Nějaká kola proběhla. A hned se střihalo dál. Každému, komu jsem řekl, že jsem ten turnaj vyhrál, tak si chtěl střihat. Od té doby skoro nedělám nic jiného. Ale stejně je to super, fakt jsem nevěřil, jak to může být i pro ostatní lidi zajímavé.

Víte, z kolika zemí tam byli zástupci?
To jsem nesledoval. Kluk, se kterým jsem byl ve finále, byl podle jména Rus, ale je dost pravděpodobné, že tady žije. Nic moc jsme si neřekli.

Emoce po nedávném vítězství samozřejmě nechyběly.

Jak vlastně probíhalo finále?
Podali jsme si ruce. Před každou střižbou byl pracovní pozdrav „Střižbě zdar“. Tím začínal každý souboj. A pak už je to tak, že se lidi pošťuchují pohledem, snaží se soupeře rozhodit. Je tam nějaká mimika, ale není to o nějakých diskusích.

Vedl jste ve finále nebo prohrával?
Bylo to napínavé. Vedl jsem 1:0 a pak i 2:1. Za stavu 2:2 byla asi třikrát remíza, kdy jsme dali stejný symbol. Kluci byli nalepení u pódia. Klepaly se mi ruce, málem jsem ulil start. Bylo by přísné, kdyby to neklaplo a já prohrál po něčem podobném. Po vítězném střihu kluci skákali na pódium, na to budu vzpomínat. Euforie byla obrovská, kvůli ní člověk fotbal i tohle dělá. Útočník dá krásný gól, rozhodnete v poslední minutě, jsem rád, že tam bylo kolektivní štěstí. Všichni řvali, prostě nádhera.

Honilo se vám hlavou před nebo během finále, co máte dát za symbol?
Musím říct, že v pavouku si to člověk moc nepřipouštěl. Byl jsem nadšený, že už takhle budu mít co vyprávět, že jsem byl na pódiu a užil si takovouhle srandu. Pak to šlo všechno strašně rychle. Po semifinále jsem sešel dolů a vlastně jsem se hned vracel. Ani jsem nestihl přemýšlet. Jen jsem se snažil vyhýbat začátkům s kamenem. To bylo jediné, co jsme si s kluky řekli. Nakonec to někdy možná zafungovalo. Kdybychom dostali nějaký prostor rozebrat si to s elektronickou tužkou, tak jsme se možná připravili i líp. (směje se) Tohle bylo spontánní.

Poker je známý tím, že soupeři čtou z mimiky a gest soupeřů. Platí něco podobného při střižbě nebo je to moc rychlé?
Tady je to fofr. Člověk něco šmikne a hned se jde na další kolečko. Tady se jede ve stylu takzvané mazácké střižby. To není to dětské raz, dva, tři. Tady se udělá jeden mach, řekne se „Á hop!“ a člověk prostě dá kámen, nůžky nebo papír. Má to šetřit předloktí soutěžících ve vyřazovací části, aby je nebraly křeče.

Jako gólman máte jistě šikovné ruce. Je to nějakým způsobem při střižbě výhoda?
Je to možné, to je pravda.

Na druhou stranu, nebojíte se o prsty v soubojích?
To tedy, to bych musel jít levačkou, což si neumím představit. To bych musel zkusit, nikdy jsem to nezkusil, že bych někoho vystřihl levačkou.

Kolikrát týdně střihráte?
Od té doby jsem si střihal každý týden minimálně desetkrát nebo víckrát. Před tím ale skoro vůbec. Když neprohrajeme na tréninku, tak je střižba třeba jednou za měsíc. Nepřeháním to, nerad bych přepálil přípravu. Ani s přítelkyní jsme nestřihali třeba o domácí práce. Ty máme rozhozené, tam je to transparentní.

O titul jste bojoval v ďáblickém dresu nebo jen tak v civilu?
Nejradši bych v ďáblickém a slávistickém. To druhé by se asi nehodilo, člověk nikdy neví, na koho narazí. Ale v tom ďáblickém, to je dobrý nápad na příští rok. To se nechám inspirovat. Nás tam bylo asi deset, takže jak jsem postupoval, tak mi fandil docela kotel. Hulákaly se sborově ďáblické pokřiky. Atmosféra je teda jiná než třeba na šipkách, kde se taky fandí a zpívají chorály. Tohle byl takový neřízený řev. Klasicky se vyvrbí nějaký chorálek, na šipkách je to organizovanější.

Nenavnadil jste spoluhráče natolik, že příště půjde na turnaj celý tým?
Já doufám, že půjdou. Teď se to zpopularizovalo.

Co na to říkalo vaše okolí, že jste soutěžil a vyhrál?
Když to skončilo, tak jsem hned volal přítelkyni. Byla doma, nešla. Říkala, že si to nechá ujít, ať si to užiju s kluky. A pak někdy kolem půlnoci jsem jí volal, že to klaplo. Prý ať nekecám. Tak jí říkám opravdu, podívej se klidně na internet. Pořád ale nevěřila. Za chvíli teda uznala, že takovou srandu bych si asi nedělal. Tak se chvilku smála. A pak se zeptala, čím jsem vyhrál. Bylo to 2:2 a rozhodující střih jsem vyhrál kamenem. A ona na to: Vidíš, já jsem ti to říkala. Takže vlastně částečně přebírá zásluhy.

To si zaslouží nějakou pozornost, ne?
Ona je skromná. Já mám dobrou ženskou. Ráno byla opravdu překvapená. Já jsem přišel domů úplně vyřízený. Dostal jsem tričko, jako že jsem šampion. K tomu jsem dal ty peníze a šel jsem si lehnout. Druhý den jsem si vzal takticky dovolenou. Ne že bych to tušil, že vyhraju, ale říkal jsem si, že s kluky na to pivko asi zajdeme. Ráno mě pak Bára probudila, že jsem to teda asi fakt vyhrál, že v obýváku našla nějakou hromádku. A když jsme u těch peněz, tak před rokem bylo za

„Měli jsme týden před turnajem i zápisné, takže jsme střihali asi tři hodiny v kuse, takže jsme potrénovali docela slušně.“

KDO JE TOMÁŠ CHROBOK

V šestadvaceti letech je jedničkou v brance Ďáblic v I. A třídě. Během kariéry si zachytal za Meteor a střížkovské Bohemians. Má jeden start ve druhé lize, zápas v Karviné považuje za největší fotbalový zážitek. Živí se jako projektový inženýr, baví ho všechny sporty. Miluje auta, pracuje ve firmě, která má na starosti financování aut: Škofin a Volkswagen financial services. Jednou dostal šanci zajezdit si ve Ferrari a dodnes lituje, že tenhle zážitek nebyl delší. *„Než si to člověk osahá, tak jsem dvakrát dupnul na plyn a byl konec. Měl jsem respekt, že jsem to nevyužil na sto procent. Možná si to někdy zopakuji,“* směje se.

> *Taktika ve střižbě? Můžu říct, že jestli nějaká existuje, tak o ní nevím.*

první místo dokonce sto tisíc. To bylo ještě štědřejší.

Tak to byla přítelkyně. A co rodiče, prarodiče?

Máme takovou rodinnou skupinu na WhatsAppu, takže jsem tam hned poslal vítěznou fotku a nad ránem chodily gratulandy. Nejdřív si museli přečíst, co to vůbec je, já jen říkal, že jdu s kluky na pivo, a ráno jsem jim hlásil, že jsem vyhrál mistrovství světa v kámen, nůžky, papír. Všichni se smáli. Ale pak zjistili, že to fakt byla akce na Náplavce. Navíc organizátoři hned druhý den dali na internet fakt hezké video. Jsou tam i zápasy, jak střihá Richard Genzer. Udělalo mi to radost, bylo to profesionální a člověk si všechno připomněl. Viděl jsem všechno jako celek, jak to vypadalo kolem. Z toho si každý udělá obrázek. Doma jsme si ho pouštěli několikrát. Až jsem byl překvapený, kolik lidí ty historky baví.

A co se stalo, když jste pak přišel do Ďáblic na fotbal?

Ve středu jsme měli hned pohár, to jsme vyhráli nad Újezdem Praha 4, já jsem ale nehrál. Nechali mě vydechnout. Přišel jsem a už to všichni věděli. Měl jsem na nástěnce gratulace.

Nečekal i pokladník?

Ten ještě čeká. (směje se) To přijde určitě velmi brzy. Ale fakt mě moc potěšilo, jak jsou Ďáblice v tomhle kolektiv, ale i to zázemí, to je neuvěřitelné. Já už jsem tady šest let, přesvědčil jsem se o tom hodněkrát. Teď se trochu bojím, co přijde na dokopné.

Nemáte teď v týmu novou přezdívku?

Jak se to vezme. S kluky máme skupinu na Messengeru, kde si píšeme a máme tam každý zábavnou přezdívku. A tímhle zážitkem jsem si vysloužil upgrade na nějaký mistr světa nůžky nebo papír. A vyhrál jsem to na kámen.

Už se vám jako mistrovi světa přihlásil nějaký sponzor?

Ne, ne. Ta akce ale nějaké sponzory má. I ty prizemoney musely od někoho přijít, byl tam i partnerský podnik.

Dělal jste po zisku titulu nějaký rozhovor?

Po zisku titulu to byla sranda s kamarády, udělali jsme rozhovor na kameru s pohárem. To byla interní verze. Odpovídáte s kamarády v zádech po nějakém pivku.

Jste mistr světa ve střižbě, ale počítám, že to u vás stále vyhrává fotbal. Nebo se něco změnilo?

Fotbal je pořád jednička, baví mě víc, stoprocentně. U fotbalu jsem dvacet let a neumím si to bez něj představit. Začal jsem s ním v sedmi letech v Meteoru, tam jsem byl asi sedm let, pak jsem byl šest let ve střížkovské Bohemce a od té doby jsem v Ďáblicích.

Fotbalově zažíváte takové vlny, kdy pendlujete mezi přeborem a I. A třídou.

To je pravda. Chtěli jsme se dostat do přeboru, což se nakonec povedlo. Byla první sezona, nebyla ani dobrá, ani špatná, jen se to povedlo udržet s vypětím všech sil na konci. Ten další rok jsme už na to úplně nenavázali. Měli jsme solidní začátek a pak to šlo už jen dolů. Odešel trenér Vasil Boev, rozešli jsme se v dobrém, on byl absolutní profík. A od té doby je Jirka Černý, obrovský ďáblický srdcař, a všichni cítíme, že ta I. A třída nám sedí víc. Minimálně v tomhle složení a partě. Možná si ani snad nedovedeme představit, že bychom kopali přebor.

V době, kdy rozhovor děláme, jste na druhém místě, z nějž by se mělo postupovat.

Neříkám, že bychom se nechtěli podívat zpátky do přeboru. Všechno jsme po minulé sezoně zvažovali, tam to vypadalo, že by se mohlo jít i ze třetího místa. Nakonec se ukázalo, že se nešlo ani ze druhého místa ve druhé skupině, takže se to vyřešilo. Část lidí by nahoru šla, dalším klukům by se výš ani moc nechtělo. Nakonec to dopadlo takhle a není to špatné.

Jenže s vámi v sestavě Ďáblice neprohrávají. Pokud si sérii udržíte, možná se budete muset rozhodovat znova. Co vy na to?

Nemyslím si, že by to byl rozhodující faktor, že já jsem v brance. Výsledkově se ale daří. Nestěžuji si. A když to vydrží, budu jen rád. Loni se nám podzim taky povedl, byla tam čistá konta, ale na jaře už to bylo slabší. Výsledkově to tak špatné nebylo, ale dostával jsem víc gólů. Nuly jsou statistická věc pro gólmany, pro každého je to zajímavé. Nejvýš jsem se s fotbalem dostal do druhé ligy, když jsem působil na Střížkově.

Zažil jste slavnou a poměrně divokou éru Bohemians Praha.

Když hrála střížkovská Bohemka první ligu, tak my jsme byli v dorostu. Pro nás to bylo zajímavé, dostávali jsme lístky na první ligu. To bylo prima. Nicméně když jsem přicházel, tak jsem šel ještě do Střížkova, to bylo před tím zlomem, než se to začalo hrotit. Šel jsem z Meteoru, protože jsem chtěl nějakou změnu. A Střížkov se za chvíli začal měnit v Bohemku. Než jsem se prokousal do chlapů, hrál klub druhou ligu a já měl šanci trénovat s áčkem. Trenér Olda Pařízek si mě bral na individuální tréninky, měli jsme s ním speciálky. Byl a je to výborný chlap, moc rád na něj vzpomínám.

Dal vám možnost podívat se do druholigového áčka, že?

INZERCE

Tomáš Chrobok ukazuje, v čem závodil. A vyhrál.

On se ptal, jestli by to pro mě bylo zajímavé. Měl jsem zájem, byla to senzační nabídka nakouknout. Chodil jsem na gympl na Českolipskou, takže jsem to neměl daleko, bylo to přes ulici. Problém byl v tom, že chlapi trénovali dopoledne, kdy jsem měl být ve škole, ale povedlo se mi za přispění naší třídní domluvit, že jsem byl třikrát v týdnu schopný na ten trénink zaběhnout. A pak to ve škole dohánět.

Takže to vypadalo, že byste se mohl fotbalem i živit. Myslel jste na to?

Jsem rád, že to nabralo takový směr. Bylo tam i vábení, abych zkusil nějakou fotbalovou dráhu, ale je dobře, že jsem u školy vydržel a všechno dodělal. V jeden okamžik to bylo buď, anebo. Nebylo to tak, že bych na to neměl. Ale cesta do áčka byla pořád trnitá.

Jedna příležitost nastoupit ve druhé lize ale přišla.

Měl jsem jednu šanci. Běžně jsem nechodil na zápasy, bylo to hlavně o trénincích. Tak třikrát jsem šel dělat dvojku. Jednou mě vytáhli na poslední zápas podzimu, kdy se jelo do Karviné. Dvojka byla zraněná, tak jsem jel já. Jednička byl Venca Winter a já vůbec nepočítal, že bych měl hrát. A asi to ani nebylo v plánu. Ale ve 25. minutě přišel takový nešťastný zákrok a Venca dostal červenou kartu. Tehdy jsem zkoprněl. Seděl jsem na střídačce, všichni se na mě otočili, mně bylo čerstvě osmnáct, a oni říkali: Hele, musíš tam jít. A já říkal: To nemůžu. Nebylo na výběr, trenér mi říkal, ať jsem v klidu. Všichni mě poplácali. Říkal jsem si, že je to obrovská šance a budu na to vzpomínat celý život. Tak jsem šel.

Jak to dopadlo?

Šel jsem na penaltu, ani jsem si neškrtl, neměl jsem nárok. Trefil jsem stranu, ale byl jsem bezmocný. Celou dobu jsem byl napumpovaný takovým zvláštním adrenalinem, že jsem strašně rád, že jsem tam šel. Sice jsme prohráli 0:2, ale mně se ten zápas povedl. Už to tak zůstane, že je to můj jediný start na téhle úrovni. Jsem moc rád, že jsem tam nevyvedl nějaký kiks a že jsem něco chytil.

Nadšený jste pořád stejně. Nechtěl jste to vážně zažít víckrát?

Dál jsem s týmem pokračoval. Možná rozhodlo, že to byl poslední zápas podzimu. Po zimní přestávce se doplnily stavy, bylo to pak jiné. Ale stejně to byl obrovský zážitek. Pak mi i pan Kapr zaplatil krásné soustředění v Turecku s Oldou Pařízkem a dalšími asi dvaceti gólmany s jeho školou. To nebylo o Bohemce. Bylo to super, nic jsem nemusel platit, o všechno se postaral pan Kapr. Nestává se často, že by člověk cítil takové sympatie od vedení. Jenže pak jsem se víc začal chystat na maturitu ve škole, trochu to začalo chladnout a skončilo to mým odchodem do Ďáblic. Fotbalové cíle mě pustily, já jsem chtěl udělat i vysokou školu, což se povedlo. Udělal jsem inženýra projektového řízení. Byla to škola života a disciplíny. Jsem rád, že jsem se rozhodl celkově správně. Mám prima práci, živím se tím.

V práci věděli, že jdete na soutěž ve střižbě?

Jeden kolega tam chtěl jít dokonce se mnou. Byl druhý, komu jsem to volal, když jsem vyhrál. A ten mi to tedy vůbec nevěřil. Tak volal sám nějakým dalším lidem, co tam byli, a teprve pak zavolal, že je to neuvěřitelné, že jsem to fakt vyhrál. A hned se zajímal, jestli to chci v práci rozhlásit sám, nebo má udělat nějakou vlnu. Tak jsem mu dal svolení, ať to řekne.

Jaký to mělo dopad?

Když jsem přišel do kanceláře, čekalo mě neuvěřitelné přijetí. Je nás tam devět, všichni jsou výborní, cítím se tam skvěle. Vešel jsem do dveří, oni nachystali fotky, jak tam stojím s pohárem, pustili mi Queen – We Are the Champions, a začali mi gratulovat. Byl to fajn pocit, když vidíte, že vám to upřímně přejí.

Pojďme zpátky k fotbalu. Když jste byl ve střížkovském klubu, řešil jste vnitřně, že jsou dvě Bohemky?

Když hrály v soutěžích proti sobě, tak jsem byl dorostenec. A my jsme hráli nižší soutěže. Nikdy jsem to neřešil. Ale v dorostu na nás někteří rodiče od soupeřů křičeli, že jsme falešná Bohemka. Pro nás bylo fajn, že jsme hráli za klub, co má nějaké jméno. Byla okolo toho docela zamotaná situace a nikdo to během chvíle nedokázal rozseknout. Byl z toho pat.

Po tomhle angažmá jste se dostal do Ďáblic, kde hrajete jen pro radost.

Přesně po tom jsem toužil. Stačilo mi jít někam, kde to je o partě a o radosti. Mám to kousek. Mohl jsem se vrátit na Meteor, na Admiru nebo do Ďáblic. A šel jsem za kamarády do Ďáblic, kde je rodinnější klub. Je mi tady dobře, kdo přijde, je tady rád.

Nekřičí na vás teď fanoušci – chytej, šampione?

Takhle profláknuté to asi nebude. Ale ten první den, to mi přišli všichni pogratulovat. Jsem tu moc spokojený. Určitě se pryč nechystám, a když bych se měl podívat do vyšší soutěže, tak jedině s Ďáblicemi. Tady je to vedené zdravým rozumem, je tu skvělá parta. Člověk je v práci, pak jde na fotbal. Není to o běhání po hřišti, je to o partě, bavíte se jinak, poznáváte čistou radost.

A co největší brankářský zážitek v Ďáblicích?

Tři penalty se mi nikdy chytit nepovedlo, ale hrozně rád vzpomínám na jeden zápas za trenéra Franty Peřiny. Je to výborný chlap, nedám na něj dopustit. To byl zápas s Tempem, které bylo našlapané. A nakonec jsme vyhráli 7:1. To jsem chytil skoro všechno, řada věcí mě i trefila. To byl jeden z nejlepších zápasů, který jsme v Ďáblicích odehráli. Na co jsme sáhli, to tam spadlo. A pak tam je ještě loňský zápas proti Xaverovu, za který hrál náš bývalý trenér Vasil Boev a já jsem mu čapnul penaltu. Bral to sportovně, zasmál se.

Mimochodem, vím o vás, že jste velký slávista. Nedáte si dárek za titul ve střižbě, že byste vyrazil na Ligu mistrů třeba do Barcelony?

Ze Slavie mám radost, trenér Trpišovský je neuvěřitelný. Po těch letech bídy je to zadostiučinění, co si každý slávista musel vyžrat, ty roky neštěstí, kdy to fakt nevypadalo dobře. Takže s kluky pojedeme na Dortmund, bude nás víc. Předseda ďáblického klubu pan Mošnička, který je milionový chlap, přišel s nabídkou, že by nám uměl zařídit autobus, tak to zní super. Byl tak hodný, že nám tu cestu i částečně zaplatil. My s nějakým příspěvkem naplníme ďáblický autobus a pojedeme se podívat na Slavii. Vidět ty tisíce fanoušků, to bude zážitek. Doufám, že nás Slavia zahřeje výkonem. Bude to poslední zápas ve skupině, třeba oslavíme třetí místo ve skupině, to by bylo krásné.

SYSTÉM ŠAMPIONÁTU VE STŘIŽBĚ

Účastníci jsou rozdělení do skupin. Zápas se hraje na tři vítězné. První ve skupině následně narazí na vítěze vedlejší skupiny, dál se pokračuje systémem play-off. Střihá se na jeden mach – rozhodčí řekne: *„Á hop!“*, závodníci máchnou rukou a ukážou symbol. Takhle to jde až do finále. *„Pořád vidím ten poslední souboj. Koukal jsem, že mám fakt kámen a soupeř má nůžky. Bylo to hotové. Teď je jasné, že mě za rok na turnaj zase pozvou. Moderátoři mistry uvádějí. Ale zatím platilo, že vítěz posledního ročníku vypadává okamžitě, tak doufám, že za rok to dopadne jinak,“* usmívá se Chrobok.

SEZÓNNÍ VÝPRODEJ
AŽ -90 000 Kč
AAA AUTO
800 110 800
Více info na www.aaaauto.cz/sleva

TEXT: JAN HORA, ČLEN PRAVIDLOVÉ KOMISE FAČR **FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST.

FAULY

SERIÁL PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SPECIÁLU O FOTBALOVÝCH PRAVIDLECH. VÍTE, JAKÉ NEDOVOLENÉ ZÁKROKY JSOU TRESTÁNY?

Fotbal je kontaktní sport, fyzické kontakty z něj nelze odstranit, jsou fotbalu dané; z toho důvodu by náhodné tělesné kontakty neměly být trestány, protože jinak by se jednalo o úplně jiný sport. Diváci kontakty hráčů rádi vidí, někdy dokonce raději než vlastní hru. Trestány by ale měly být kontakty pouze úmyslné a rozhodčí by proto měl umět rozlišit kontakty chtěné a nechtěné.

Ve fotbalové terminologii se různé podoby nedovoleného způsobu hry s fyzickým kontaktem hráčů nazývají přestupky. Přestupky, za které se nařizuje přímý volný kop (dále jen PVK) nebo pokutový kop, jsou popsány v Pravidlech fotbalu v pravidle 12 a shodou okolností jich je také dvanáct. Jen pro úplnost: dříve znala Pravidla fotbalu přestupků pouze deset. FIFA ale stále reaguje na vývoj hry, proto v roce 2016 přidala přestupek „bránění soupeři v pohybu s fyzickým kontaktem“ a v roce 2018 přestupek „hození předmětu na míč“.

Přestupek může být spáchán kterýmkoli příslušníkem družstva na hrací ploše i mimo hrací plochu. V tomto povídání se ale zaměříme pouze na to nejpodstatnější, a to jsou přestupky, kterých se dopustí hráč na hrací ploše vůči soupeři a v době, kdy je míč ve hře.

Potrestáním přestupku (nařízením PVK) rozhodčí tedy udělí tzv. „herní“ trest. Zde je ale nutné ihned dodat, že podle intenzity a závažnosti přestupku může rozhodčí udělit i trest osobní, tzn. buď hráče napomenout, nebo ho i vyloučit. Je tedy na rozhodčím, za jak závažný bude přestupek hráče považovat.

NEDBALOST AŽ SUROVOST

Podle závažnosti přestupku – tedy podle jakési pomyslné „míry jeho surovosti“ – se tedy přestupky rozdělují na **nedbalé**, za které rozhodčí nařídí PVK bez udělení osobního trestu, na přestupky **bezohledné**, za které rozhodčí kromě nařízení PVK udělí i ŽK, a na přestupky **surové**, za které rozhodčí nařídí PVK a viníka vyloučí. Pravidla fotbalu tyto přestupky popisují jako přestupky „provedené nepřiměřenou silou“.

Gesto rozhodčího je jasné. Nebudeme o zákroku diskutovat.

Z uvedeného ale také vyplývá, že různí rozhodčí mohou mít na „míru surovosti“ jinak stejného přestupku různý pohled, a že ho proto mohou potrestat odlišným osobním trestem. To je plně v souladu s pravidly fotbalu. Ta to výslovně umožňují, když říkají, že rozhodčí přestupky může posuzovat „podle svého názoru“, a je zřejmé, že názory různých rozhodčích na stejný přestupek se mohou lišit. Je to snadno pochopitelné: nezkušený rozhodčí v obavě, že utkání by nemusel zvládnout, bude patrně osobní tresty používat ve větší míře a trochu jinak než zkušený a ostřílený rozhodčí.

Možnost otaxovat přestupek odlišným osobním trestem ale platí jen pro prvních sedm níže uvedených přestupků. Pro ty ostatní musí mít rozhodčí „metr“ stejný.

A teď již specifika jednotlivých přestupků.

1. KOPNUTÍ NEBO POKUS O KOPNUTÍ SOUPEŘE

Kopnutí je jeden z nejčastějších přestupků v boji o míč. S ním je bohužel také spojena mylná představa, že hráč, který razantně odkopne míč a potom setrvačností ještě kopne i soupeře, se nedopouští přestupku. To přestupek samozřejmě je, protože jím může být ohroženo zdraví nebo bezpečnost soupeře. Pokus o kopnutí je vymezen na ty případy, kdy hráč, který je v afektu, by někoho chtěl skutečně kopnout, ale dotyčný mu ještě stačil uhnout. Mezi kopnutí patří i tzv. „šlapák“, provedený ať již formou přímého fyzického kontaktu nebo přes míč. Za „kopnutí“ se považuje i napadení soupeře kolenem.

2. PODRAŽENÍ NEBO POKUS O PODRAŽENÍ SOUPEŘE

Také velmi častý přestupek vyplývající obvykle z toho, že hráč do souboje o míč přichází pozdě. Často je kombinován i s kopnutím, když kopnutí přivodí i pád napadeného soupeře. Za „podražení soupeře“ se ale považuje i tzv. „koza“, když hráč se před nebo za soupeřem úmyslně sehne nebo skrčí a tak přivodí jeho pád.

Jasný faul! Tohle bránícímu hráči stoprocentně neprošlo.

3. SKOČENÍ NA SOUPEŘE

Jestliže hráč vyskočí po vysokém míči a jeho pohyb směřuje i dopředu na soupeře, jedná se o skočení na soupeře, i když hráč přitom roztáhne ruce, aby naznačil, že je nepoužil. Za skočení na soupeře se ale nepovažuje zákrok brankáře, který při chytání vysokého míče na soupeře spadne.
Zde je nutno podotknout, že někdy je skutečně těžko rozlišitelné, jestli hráč skočil na soupeře nebo jestli se soupeř před ním záměrně sehnul, aby přivodil jeho pád.

4. UDEŘENÍ NEBO POKUS O UDEŘENÍ SOUPEŘE

Žádné udeření rukou nebo paží do fotbalu nepatří a rozhodčí ho musí odhalit a potrestat. Obzvláště nebezpečné jsou zejména údery loktem, jejichž následky mohou být fatální.

5. STRČENÍ DO SOUPEŘE

Strčit do soupeře lze rukou (rukama), ale i jinou částí těla, např. hýždí. Nebezpečné je zejména strčení do soupeře, který je ve výskoku.

6. VRAŽENÍ DO SOUPEŘE

Za předpokladu, že se jedná o boj o míč, lze do soupeře dovoleně vrazit dvěma způsoby. Buď ramenem do ramene, nebo ramenem zezadu do soupeřovy lopatky. Podmínkou ale je, že oba hráči jsou na stejné úrovni, tj. oba na zemi nebo oba ve výskoku, a že vražení není přespříliš prudké nebo nebezpečné.

7. NEDOVOLENÉ ZASTAVENÍ SOUPEŘE

Typicky se jedná o skluzy. Jestliže hráč ve skluzu odehraje míč a soupeř následně přes jeho nohu upadne, nejedná se o přestupek. Jestliže ale hráč zasáhne nejprve nohu a pak teprve míč nebo jestliže hráč zasáhne míč i nohu soupeře současně, nařídí rozhodčí PVK.

8. HRANÍ MÍČE RUKOU

O hře rukou pojednával předchozí díl, proto se jí tentokrát zabývat nebudeme.

9. DRŽENÍ SOUPEŘE

Držení je jediný přestupek, který neproběhne v jednom jediném okamžiku, který ale probíhá v čase. Důležité je vědět, že jestliže rozhodčí za „držení" přeruší hru, bude místem přestupku to místo na hrací ploše, kde se hráči nacházeli v okamžiku, když rozhodčí přerušil hru.

10. PLIVNUTÍ NEBO KOUSNUTÍ

Za plivnutí na jakoukoli osobu nebo kousnutí jakékoli osoby, tedy třeba i pořadatele nebo i diváka, nařídí rozhodčí PVK a provinivšího se hráče automaticky vyloučí.
Přestupek „kousnutí" se v pravidlech fotbalu objevil až v roce 2018 díky Luisi Suárezovi, který v dresu Uruguaye v roce 2014 na mistrovství světa v Brazílii při utkání s Itálií kousl Itala Chielliniho.

11. BRÁNĚNÍ SOUPEŘI V POHYBU S FYZICKÝM KONTAKTEM

Bránit soupeři v pohybu s fyzickým kontaktem může hráč v případě, že si tělem kryje míč, nebo v případě, že míč, kterým zahrál soupeř, záměrně pouští mimo hrací plochu (aby jeho družstvo mohlo navázat hru autovým vhazováním, kopem z rohu nebo kopem od branky).

12. HOZENÍ PŘEDMĚTU NA MÍČ, SOUPEŘE NEBO ROZHODČÍHO NEBO DOTKNUTÍ SE MÍČE PŘEDMĚTEM, KTERÝ HRÁČ DRŽÍ V RUCE

Tento přestupek se v Pravidlech fotbalu objevil až v roce 2018, a to proto, aby rozhodčí mohl adekvátním způsobem reagovat na situaci, když hráč hozením např. kopačky na míč směřující do branky zabrání soupeři dosáhnout branky.
Tolik tedy základní seznámení s 12 přestupky, za které se nařizuje PVK. Příští povídání bude o místu přestupku, tedy o místě, ze kterého se PVK bude provádět. ■

V MINULÝCH ČÍSLECH VYŠLO

SRPEN PŘEHLED ZMĚN V PRAVIDLECH

ZÁŘÍ HRA RUKOU

FOTBALOVÁ PRAVIDLA

OSVĚTLUJE

PRAVIDLOVÝ EXPERT JAN HORA

TEXT: RADIM TRUSINA **FOTO:** LUXOR, ARCHIV M. KODÝDKA

TRENÉR

MARTIN KODÝDEK, KOUČ UNIONU VRŠOVICE U KATEGORIE U15, VYDAL PRVNÍ ČESKÝ ROMÁN, KTERÝ POJEDNÁVÁ O MLÁDEŽNICKÉM FOTBALE

„Jen málo rodičů má odvahu a nezávislost, aby více pečovalo o štěstí svých dětí než o jejich úspěch.“ **Tento citát psychoanalytika Ericha Fromma si do předmluvy své knihy Trenér vypůjčil MARTIN KODÝDEK. Jasně tak naznačuje, jaké je hlavní poselství tohoto románu, který vyšel na konci září. Jeho autor se pokusil o autentickou sondu do prostředí mládežnického fotbalu, v němž působí jako kouč Unionu Vršovice.**

Kniha má obsahovat humor i vážnost, jak stojí v jejím podtitulu. *„Myslím, že poměr je vyvážený, i když mojí největší ambicí je bavit,“* říká Kodýdek. *„Cíl byl zobrazit prostředí takové, jak ho vnímám. K tomu jsem přidal nadsázku. Kniha by měla být vzdělávací, ale zároveň zábavná. Není to Okresní přebor, kde si autoři z fotbalového prostředí dělali vyloženě srandu. Já bych chtěl, aby můj román měl i jistý přesah,“* přeje si.

Trenér popisuje příběhy Prokopa Veselého a Tibora Stančeva, což jsou dva fotbaloví trenéři přípravky, a to je ale asi jediná věc, kterou mají společnou. První z nich je moderní kouč, jemuž záleží na celkovém rozvoji jeho svěřenců, druhý je starší despota, který i u trénování dětí běžně používá sprostá slova, dbá na absolutní disciplínu a zajímají ho jen výsledky, ne způsob, jak jich jeho tým dosáhne. *„Vycházím z reálných historek, které jsem zažil nebo zaslechl. Myslím, že autenticita dodává knížce zajímavost, protože to není jen moje fantazie. Příběh se netýká nikoho konkrétního, i když někdo se možná u čtení naštve. Stejné to ale bylo u mé první knihy Makléř,“* popisuje Kodýdek.

Dřív pracoval na burze, o níž se rozhodl sepsat svou první knihu – zmiňovaného Makléře. *„Makléř je kniha z velmi specifického prostředí, kde byl extrémní tlak na výkon. I tahle zkušenost je ale mojí velkou výhodou. V posledních letech jsem zase ve fotbalovém prostředí a přišlo mi zajímavé popsat, jak to v něm chodí a vypadá. Řekl bych, že hodně věcí se hýbe správným směrem, ale nové trendy vyznává jen část trenérů. Zbytek je ignoruje a chová se stejně jako před dvaceti nebo třiceti lety,“* říká. *„Chtěl jsem zobrazit, že to ve fotbale nějak funguje, že jsou v něm dobří trenéři, ale i ti špatní, kteří z mého pohledu nepřinášejí dětem díky fotbalu radost, ale pěstují v nich spíš různá traumata.“*

KLASICKÝ ZAČÁTEK

Kodýdek začal s trénováním před šesti lety díky klasické situaci: u týmu, v němž působil jeho syn, skončil trenér. *„Pak se to tam plácalo v takovém polorežimu, že jsem se na to nemohl dívat. Nechtěl jsem začít trénovat, protože jsem věděl, že je to velký závazek a že když začnu, budu to dělat naplno,“* vzpomíná. *„Hlavním impulzem byl syn, který se ocitl bez trenéra. Ano, mohl jsem ho dát do jiného klubu, ale bylo mi líto i těch ostatních kluků, tak jsem si řekl, že to zkusím a přes fotbal je budu vychovávat, učit je společenské odpovědnosti, aby to všechno mělo nějaký přesah. Moje motivace je jiná než jen samotný fotbal. Chci děti přivést ke sportu, vštípit jim zásady, aby uměly překonávat překážky, aby se chovaly férově, což pro ně bude hodně důležité pro budoucí život a kariéru,“* vypráví Kodýdek.

Z jeho slov je patrné, že svými metodami má blízko k Prokopovi Veselému, který reprezentuje moderní trenérský svět proti tomu starému. *„Je to trochu autobiografie. Snažím se trénovat tak, jak píšu. Samozřejmě je to dovedené do extrému, existují i lidé někde mezi. Celkově bych ale ze svých zkušeností*

Martin Kodýdek trénuje žáky z Unionu Vršovice.

Novou knihu bylo třeba okomentovat.

Dostalo se v románu i na úspěchy?

řekl, že mezi trenéry je to tak 60 na 40 ve prospěch Prokopa Veselého, pořád se to lepší. Běhat kolečka, dělat padesát dřepů, drilovat stejná cvičení pět let za sebou pořád dokola, to podle mě není cesta," prohlašuje Kodýdek, jenž ve spojitosti se Stančevem v knize naznačil i užívání nedovolených látek. *„To už je velká nadsázka. Osobně jsem se s něčím podobným nesetkal. Doping jsem použil v knize proto, abych poslal Stančeva do úplného extrému."*

Ve své předmluvě Kodýdek přiznal, že na začátku své trenérské cesty byl trochu skeptický k fungování svazových struktur, které však hned v další větě pochválil. *„Mám zkušenosti s různými školeními a musím uznat, že ty svazové pro trenéry mládeže probíhají dobře. Jako garant na Fotbalové asociaci působí Tonda Plachý, který razí nějakou cestu, podle mě správnou. Neřeším teď akademie, ale jen metodiku toho, jak vést nejmenší fotbalisty. Vždycky je to o lidech, a ti jsou podle mě na metodickém úseku velmi kvalitní."*

Dál všechno závisí na ochotě trenérů se dál vzdělávat. *„Osobně jsem za posledních šest let věnoval fotbalu v průměru tak tři hodiny denně. Studoval jsem, plánoval tréninky, k tomu se navíc musí přičíst čas strávený přímo na tréncích a při zápasech,"* vypočítává. *„Na webu asociace jsou dobře udělaná metodická videa, která by jako úplný základ měla stačit všem. Dají vám hodně. Myslím, že z nich docela dost trenérů vychází. Už jsem si několikrát všiml, že soupeři mají podobné rozcvičky, přesně takové, jaké byly v metodickém videu. Inspiraci ale můžete najít na spoustě odborných webů. Pokud člověk chce, najde si na internetu dost použitelných materiálů. Jde jen o to, jak moc času chcete přípravě věnovat,"* myslí si.

Sám vlastní trenérskou C licenci. *„Udělal bych si i vyšší, ale nešel jsem do toho ze zdravotních důvodů – nemůžu dělat fyzické věci,"* vysvětluje. *„Snažím se vzdělávat na denní bázi. Neříkám, že formální vzdělání není důležité a potřebné, ale není to jediný ukazatel, který zaručí kvalitu trenéra. Znám lidi, kteří mají A-licenci, ale nepůsobí na mě jako trenéři vůbec dobře. Nejdůležitější je přístup."*

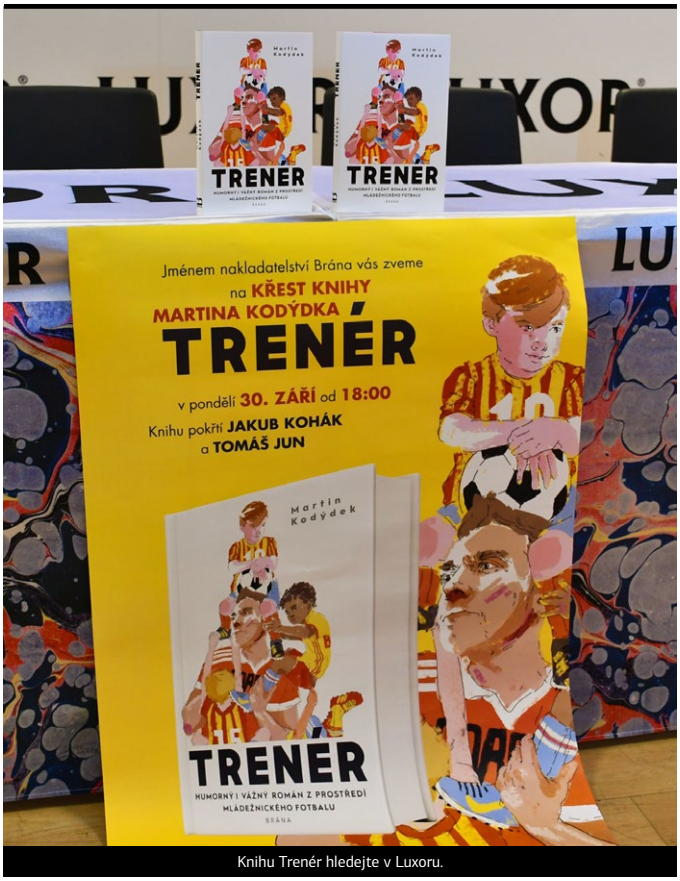

Knihu Trenér hledejte v Luxoru.

ČTYŘMĚSÍČNÍ PRÁCE

K psaní knih se Kodýdek dostal tak trochu náhodou. *„Vždycky jsem dělal hrozně moc věcí, máte nějaké zkušenosti, tak se chcete z něčeho vypsat. Dostal jsem nápad a dal jsem ho na papír. Pak jsem ho dál rozvíjel. Když mi pár lidí řeklo, že to není špatné, tak mě to motivovalo dál. A takhle vznikla moje první kniha Makléř, kterou jsem ani nechtěl vydat, původně jsem si ji psal jen pro sebe,"* ohlíží se.

„Makléř se líbil, potkával jsem se s různými lidmi a z nakladatelství Euromedia byl zájem o román z prostředí mládežnického fotbalu. Tenhle nápad tady byl dřív už vícekrát, ale nikdo ho nerealizoval. A právě tohle téma bylo jedno z těch, které jsem nabízel. Sešla se poptávka s mým záměrem, což byla víceméně náhoda. Jediná podmínka byla, abych knihu napsal rychle."

A tak Kodýdek denně psal pět až šest hodin, aby za čtyři měsíce odevzdal první rukopis Trenéra. A na konci letošního září už zasedl za stůl s kmotry Jakubem Kohákem a bývalým útočníkem Tomášem Junem, aby knihu společně pokřtili. *„Knížka je určená pro trenéry, hráče, rodiče, zkrátka pro lidi okolo fotbalu obecně. Je cílená na všechny, kdo mají rádi fotbal. Mluva je taková, jaká je, použil jsem výrazy, které jsem slyšel na vlastní uši. Ať si všichni vyberou, jestli jim je bližší sledovat moderní trendy a snažit se je dostávat do tréninku dětí, nebo jimi opovrhovat a říkat, že děti jsou měkké a potřebují nad sebou tvrdou ruku a bič, že oni tak taky vyrostli a je to jediná správná cesta…"*

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

STŘEŠOVIČTÍ NETOPÝŘI

KLAN VAJNAROVÝCH, TO JE (NEJEN) FOTBAL, TÁBOŘENÍ, MUZIKA A DĚTI

Zmíníte-li před harcovníky zběhlými v pražském fotbale jméno VAJNAR, s největší pravděpodobností vám odvětí: SK Střešovice. Jiří Vajnar starší, který v polovině října oslavil šedesátiny, působil v tradičním klubu z Prahy 6 bezmála dvacet let jako hráč i trenér a kopali tu i jeho dva synové Jiří mladší a Lukáš. K rozhovoru pro Speciál se sešli všichni tři, a byť pochopitelně hovořili zejména o fotbalu, zabrousili i dost daleko od něj. Vždyť řeč se stočila i na housle, step, metalový koncert ve vyprodaném klubu Vagon nebo třeba krvavou sekeru v lese. A ještě pro pořádek – kvůli zjednodušení je Jiří starší v rozhovoru oslovován jako Jiří a Jiří mladší jako Jirka.

Jiří, tlačil jste syny k fotbalu, nebo jste jim ve volbě koníčků nechával svobodu?

J st.: Od mojí manželky, která hraje asi na čtyři nástroje, byli vedeni k hudbě. Když byli malincí, hráli na housle a na klavír. K fotbalu jsem je rozhodně nenutil, ale jelikož jsem ho hrál a oni chodili na zápasy se mnou, tak jím načichli. A jednoho dne přišly na základní školu, kam kluci chodili, náborové lístečky ze Střešovic. Takže tu začali hrát, to jim bylo deset a sedm let. Já v klubu tehdy ještě nepůsobil, chodil jsem se na kluky jen dívat.

A pak jste se přesunul za nimi?

J st.: To vzniklo tak, že místní funkcionář Luboš Novotný mi řekl: Když tu máš syny, tak sem pojď hrát i trénovat. Svého času se tradovalo, že to tehdy byl největší přestup do Střešovic. Přišel jsem já jako hráč i trenér a ještě jsem přivedl dvě děti. (usmívá se)

Zahráli jste si někdy všichni tři spolu?

Lukáš: Když ve Střešovicích vznikl Celtic, tak jsme se stihli sejít na hřišti.

Celtic?

Lukáš: Tak se tady říká C-týmu. (usmívá se)

J st.: Někteří dorostenci nebyli tak kvalitní, aby hráli za áčko nebo za béčko, tak jsme my starší založili céčko a vzali k sobě kluky, kteří se nechytili výš.

J ml.: A byla to zároveň příležitost zahrát si spolu. Ale musím podotknout, že ten lísteček ze Střešovic jsem ve školní tělocvičně dostal já, takže jsem vás sem vlastně všechny dotáhl. (usmívá se)

Jiří, vy jste tedy v klubu nejdřív působil jako hráč a trénovat jste začal až časem?

J st.: S trenérstvím jsem tady začal, když se jelo na turnaj do Francie a se žáčky neměl kdo jet, protože tehdejší trenér skončil. Když jsme se vrátili, už mi žáci zůstali a postupně jsem s nimi prošel všechny kategorie.

Jak na tom synové coby malí kluci byli fotbalově?

J st.: Lepší byl určitě Lukáš, ale Jirka měl zase výhodu v tom, že byl silový. A navíc levonohý. Nebyl moc do kombinace, ale neuhnul, takže ho stavěli do obrany. Lukáš byl naopak spíš do kombinace a obecně do fotbalovosti.

J ml.: Nikdy jsem nebyl tak šikovný jako Lukáš. Byl jsem spíš jen kus zdi. Ale tak mi to vždycky vyhovovalo.

Jirko a Lukáši, vy už máte vlastní děti?

J ml.: Já kluka a holčičku.

L: Já dva kluky.

Jak jsou vaše děti staré?

J ml.: Jiříkovi jsou tři roky a Emče teprve pět měsíců.

L: Dominik je z těch vnoučat, tedy tátových vnoučat, nejstarší, tomu budou v lednu čtyři. Albertovi jsou dva roky.

Takže kluci už se dostávají do věku, kdy je budete vést k fotbalu?

J st.: Už mají u nás na zahradě fotbalové branky. (usmívá se)

J ml.: Já už hraju jen malý fotbal, Hanspaulku, a beru s sebou celou rodinu. Alespoň na chvilku. Vezmeme malý balon a s Jiříkem si kopeme, takže fotbal mu není neznámý a myslím, že ho začíná bavit.

L: Dominik je na tom podobně. Já ještě občas chodím hrát za béčko Střešovic a Dominik už se byl jednou podívat na mistrák. Táta ho přivedl. Když jsem ještě hrál za Přílepy, kde teď táta trénuje, tak chodil častěji. A vypadá to, že ho fotbal baví, pořád si chce kopat.

Jste fotbalová rodina. Co kdyby syny nebo vlastně vnuky bavil místo fotbalu třeba balet?

J st.: Tak by to vlastně nebylo tak daleko, protože Bára, moje dcera, učí step.

J ml.: Ano, naše sestra je několikanásobná mistryně republiky a mistryně světa ve stepu. Takže také sportuje nohama, jen trochu jinak.

JIŘÍ VAJNAR ST.

Věk: 60
Klub: TJ Sokol Velké Přílepy
Post: trenér

JIŘÍ VAJNAR ML.

Věk: 37
Klub: TFC Netopýr
Post: levý obránce

LUKÁŠ VAJNAR

Věk: 34
Klub: SK Střešovice 1911
Post: záložník

Táta Vajnar se svými syny, které se mu podařilo přivést k fotbalu. Nebo to bylo jinak?

„Čas strávený ve Střešovicích neberu jen jako ohraničený fotbalem, měl obrovský přesah i do jiných aktivit. A to výhradně díky rodičům-trenérům, kteří nám připravili spousty nezapomenutelných zážitků.“

L: Ale kdyby se kluci vydali jiným směrem než fotbalovým, neměl bych s tím nejmenší problém. Dítě se rozvine nějakým směrem a rodiče by ho v tom měli podpořit.

J ml.: Je to o ukázání možností a děti si pak vyberou, kam se vydají. Určitě je nechci nikam tlačit. Ale protože moje manželka zpívala ve sboru a hrála na trubku a já mám také nějaké hudební základy, byl bych rád, kdyby je hudba nějakým způsobem zajímala.

■ Jiří, zkuste stručně shrnout svou fotbalovou kariéru.

J st.: Začínal jsem v osmi letech na Dukle, kde jsem to dotáhl do ligového dorostu. Pak jsem šel na vojnu do Písku a dva roky jsem hrál v Olomouci. Potom nás s několika kluky z Dukly přetáhli na Bílou Horu. Po dvou letech mě přemluvili do Křenic, kde jsem strávil také asi dva roky. Mezitím už se narodili oba kluci a já šel hrát zpátky do Prahy, do Lysolajů, kde jsem měl kamarády. A právě v Lysolajích jsem pomalu začínal s trénováním. Potom už kluci začali hrát za Střešovice a já, jak už jsem říkal v úvodu, jsem šel za nimi.

■ Jaký byl váš největší trenérský úspěch?

J st.: Vrchol nastal, když se nám s mým kamarádem Radkem Trhlíkem, s nímž jsem trénoval a který je zároveň předsedou Střešovic, podařilo v sezoně 2013-14 postoupit s áčkem do přeboru a s béčkem do I. A třídy. To byl, řekl bych, historický postup.

■ Proč jste vlastně s trénováním skončil?

J st.: Už mě to časově zmáhalo. S Radkem jsme to měli rozhozené tak, že já byl trenér béčka, kde on byl asistent. A zároveň dělal trenéra áčka, u kterého jsem mu zase dělal asistenta já. Takže jsme byli vlastně pořád na fotbale. Což by ani tak nevadilo, manželka je zvyklá a má ráda fotbal, ale už toho na mě bylo zkrátka moc. Teď trénuji třetím rokem v Přílepech, kde dvanáct let bydlíme.

U piva debatují samozřejmě... O fotbale.

■ A Jirkova a Lukášova kariéra?

J ml.: U mě je to jednoduché. Od chvíle, kdy jsem v tělocvičně dostal onen lísteček, jsem nehrál jinde než ve Střešovicích. (směje se) Prošel jsem všechny kategorie až do mužů, kde jsem hrál jen v céčku. Ale přiznám se, že už ani pořádně nevím, kdy jsem s fotbalem skončil.

L: Ze Střešovic jsem ve starších žácích šel do Aritmy, ale strávil jsem tam jen asi tři měsíce. Potom jsem se tam vrátil do dorostu, to bylo na sezonu a půl, hráli jsme divizi. Po návratu do Střešovic jsem hrál asi do sedmadvaceti za áčko. Pak jsem s fotbalem na čas přestal, protože jsem odjel studovat do Německa. Když jsem se vrátil, hrál jsem za béčko. A potom jsem s fotbalem znovu skončil. Narodily se nám děti a neměl jsem čas. Táta mě ale zlanařil do Přílep, kde v tu dobu už trénoval. A poslední dva roky jsem zase zpátky ve Střešovicích. Do béčka se začali vracet kluci, se kterými jsem hrával v A-týmu, a šel jsem za nimi.

■ Nemáte tendence jít v tátových stopách a stát se trenéry?

J ml.: Já je měl. Ne u fotbalu, ale u basketu. Udělal jsem si licenci a trénoval malé prcky v Kralupech. Můj dobrý kamarád mě požádal, abych mu s tím pomohl. Když skončil, skončil jsem i já.

L: Mě trénování baví. Udělal jsem si C licenci a půl roku jsem byl asistentem pana Gregora u áčka. Pak jsme s kamarádem odtáhli ještě jednu sezonu a tím to skončilo. Ve Střešovicích by mě asi bavilo trénovat, ale momentálně bych to časově nezvládal.

J st.: Jsem přesvědčen, že to bude stejné, jako to bylo u mě. Až budou Dominik a Albert větší a jestli je bude bavit fotbal a budou hrát ve Střešovicích, půjde je Lukáš trénovat. Trenéři se dnes rekrutují vlastně výhradně z řad tátů.

■ Jirko, za jaký tým hrajete Hanspaulku?

J ml.: TFC Netopýr, letos jsme spadli do šesté ligy.

J st.: To je náš tým. Když mi bylo 18 let, založili jsme v Praze TSK Netopýr, trampský fotbalový klub, který byl součástí trampské osady Netopýři. Písmeno T v TFC odkazuje na slovo trampský. V létě jsme pořádali letní tábory pro děti v Rybníkách na Dobříšsku.

J ml.: Když ho tehdy v 80. letech zakládali, byly v Hanspaulce snad jenom dvě ligy. Vždyť táta má na registračce číslo 66.

J st.: V historických tabulkách jsme byli jedenadvacátí.

J ml.: Hráli jsme dlouhou dobu 3. ligu. Pak ale začali ti starší odpadat, až se to uzavřelo úplně, protože nebyli lidi. Až po několika letech jsme to s jedním kamarádem zase dali dohromady a začali hrát znovu. Odspodu, od osmé ligy a postupně jsme vykopali pátou. Myslím, že momentálně je pro nás ta šestá tak akorát.

Střešovické zelenobílé barvy ovlivnily životy chlapů z rodiny Vajnarových.

L: A furt mi vyčítá, že nechodím hrát s nimi. Já hraju za jiný tým třetí ligu. Vlastně čtvrtou, protože jsme také sestoupili.

J ml.: Vidíš, kdybychom nespadli, tak už je to jen o jednu ligu!

■ **Nezasloužila by si tak slavná značka jako TFC Netopýr vyšší soutěž?**

J ml.: Jednoznačně zasloužila a my se o to i snažíme. Ale sehnat v našem věku hráče, kteří budou mít nějakou kvalitu a budou s námi chtít hrát dlouhodobě, to je velký problém. U nás je to hlavně o tom, že jsme všichni nad pětatřicet, máme rodiny a chceme se vídat. A Hanspaulka je důvod, abychom se scházeli.

J st.: Za Netopýry jsme hráli i sálový fotbal, byli jsme šestí v republice. Ale to už je hodně dávno.

J ml.: Předminulou sezonu skončili, kluci se spojili s dalším týmem, takže hrají pod jiným názvem. Letos se k nim připojím i já.

■ **Na osadu jste jezdili všichni, celá rodina?**

J st.: (přikyvuje) Kluci už od plenek.

J ml.: Z prcků jsme se stali regulérními táborníky, praktikanty a pak vedoucími, kteří tvoří program. Začalo léto a my strávili čtyři týdny v podsadových stanech. A v zimě se ta samá parta sebrala a jeli jsme na Smržovku, kde jsme měli velkou sokolovnu s tělocvičnou. Přes den se lyžovalo, večer se hrál fotbal, hokejbal... Takhle jsme to měli celé dětství.

L: Nejlepší dětství, co jsme mohli mít!

■ **Nějaké adrenalinové zážitky?**

J ml.: Těch byla hromada. Pro dítě je adrenalin už jen spaní pod širákem, když vedle vás chrochtají prasata. Naše vedoucí to bavilo a připravovali pro nás spousty zážitků. Rytířské příběhy, bojovky, kdy jdete potmě lesem a zakopnete o krvavou sekeru...

J st.: Pamatuju si, jak Jirka jednou vylezl ze stanu a zahučel do louže bahna. (usmívá se) To Lukáš ještě nebyl na světě...

■ **Jezdíte tábořit dodnes?**

J ml.: Plus mínus. Snažím se pomáhat, jak mi čas dovolí. Ale tábor, na který jezdím, je věkově omezený základní školou. Od šesti do patnácti let. Takže zatím tam bývám bez dětí, ale směřuje to k tomu, že za nějaké tři roky už vezmu Jiříka s sebou.

■ **K pobytům v přírodě patří brnkání na kytaru u ohně, čímž se vracíme k muzice, kterou máte přes maminku v genech. Dá se u vás hovořit o nějakých hudebních kariérách?**

J ml.: Tři roky jsem hrál na housle.

L: To bylo strašný!

J ml.: Protože jsi to musel poslouchat, co? (směje se)

L: Přesně tak. (směje se)

J ml.: Potom jsem hrál na klavír, k čemuž se postupně nabalila i kompozice, takže jsem párkrát koncertoval pro uzavřenou společnost. Možná bych ještě dohledal nějaké své skladby. Ale klasicky přes pubertu to skončilo a k hudbě jsem se vrátil až po letech sám od sebe.

■ **Díky táborům?**

J ml.: Přesně tak, k ohni patří kytara. Začal jsem si brnkat, naučil jsem se akordy. Ty sice umím dodnes, ale bohužel jsem lajdák a netrénuju. Ale když mám dobrou náladu, u ohně si zabrnkám. Každopádně kytaru doma mám a doufám, že se k ní brzy zase dostanu.

L: Já jsem si vždycky rád zpíval country písničky, které hráli Netopýři, takže vztah k hudbě jsem měl. Kytaru měl první Jirka, já se o ni začal zajímat až někdy ve čtrnácti letech. Hlavně proto, že měla celkem pozitivní efekt na holky. Naučil jsem se hrát relativně rychle, ale od country jsem rychle odešel, protože mě oslovila kapela Metallica. Takže jsem se začal rozhlížet spíš tímto směrem, do rocku a metalu.

■ **Založil jste kapelu?**

L: Kapelu máme, chtěli bychom hrát vlastní písničky, ale už na to prostě není čas. Ale jestli mám v souvislosti s muzikou něco zmínit, tak asi to, že jsem pět let koncertoval po republice s Metallikou revival.

■ **Tam jste hrál na kytaru?**

L: Jen jsem zpíval.

■ **Před jak velkým publikem jste hráli?**

L: Všechno to byly klubové záležitosti. Znáte klub Vagon?

■ **Znám.**

L: Tak ten na nás byl vyprodaný. Nějakých tři sta lidí.

J ml.: Přišli všichni Netopýři a bylo plno. (usmívá se)

J st.: A manželka tancovala tak, že si natrhla lýtko. (směje se)

L: Je to tak. A protože jsme dali vstupné za nějakých dvacet korun, nebo snad dokonce zadarmo, mělo to za následek to, že v pozdějších hodinách se tam z Národní třídy začali stahovat bezdomovci a sestřenici ukradli kabelku.

■ **Metallica revival už se rozpadla?**

L: Ano, bylo to dané tím, že náš tehdejší baskytarista je aktuálně baskytaristou celkem známé metalové kapely Dymytry. Řekl, že nemá čas na obě skupiny, čímž Metallica revival skončila.

J ml: K hudbě bych ještě dodal, že naše máma je opravdu výborná muzikantka a dlouhá léta hrála a zpívala v country kapele. Jmenuje se, nečekaně, Netopýři. Máma tam hraje na kontrabas, s pauzami vystupují snad už nějakých čtyřicet let.

J st.: Natočili i jedno album.

■ **Na závěr se vraťme ke Střešovicím. Co pro vás znamenají?**

L: Naprosto zásadní kus života pro nás pro všechny.

J st.: Vždyť já tady byl dvacet let. A kluci prakticky také.

J ml.: Čas strávený ve Střešovicích neberu jen jako ohraničený fotbalem, měl obrovský přesah i do jiných aktivit. A to výhradně díky rodičům-trenérům, kteří nám připravili spousty nezapomenutelných zážitků.

J st.: A z čistě fotbalového hlediska bych řekl, že co se týče mládeže, Střešovice jsou v Praze na mimořádné úrovni. ■

Děláme koupelny, ve kterých se žije!

55x v ČR a 9x v SR

Navštivte některé z koupelnových studií
a využijte k nákupu aktuální akční nabídku,
více na www.koupelny-ptacek.cz.

koupelny

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK **FOTO:** ARCHIV AUTORA

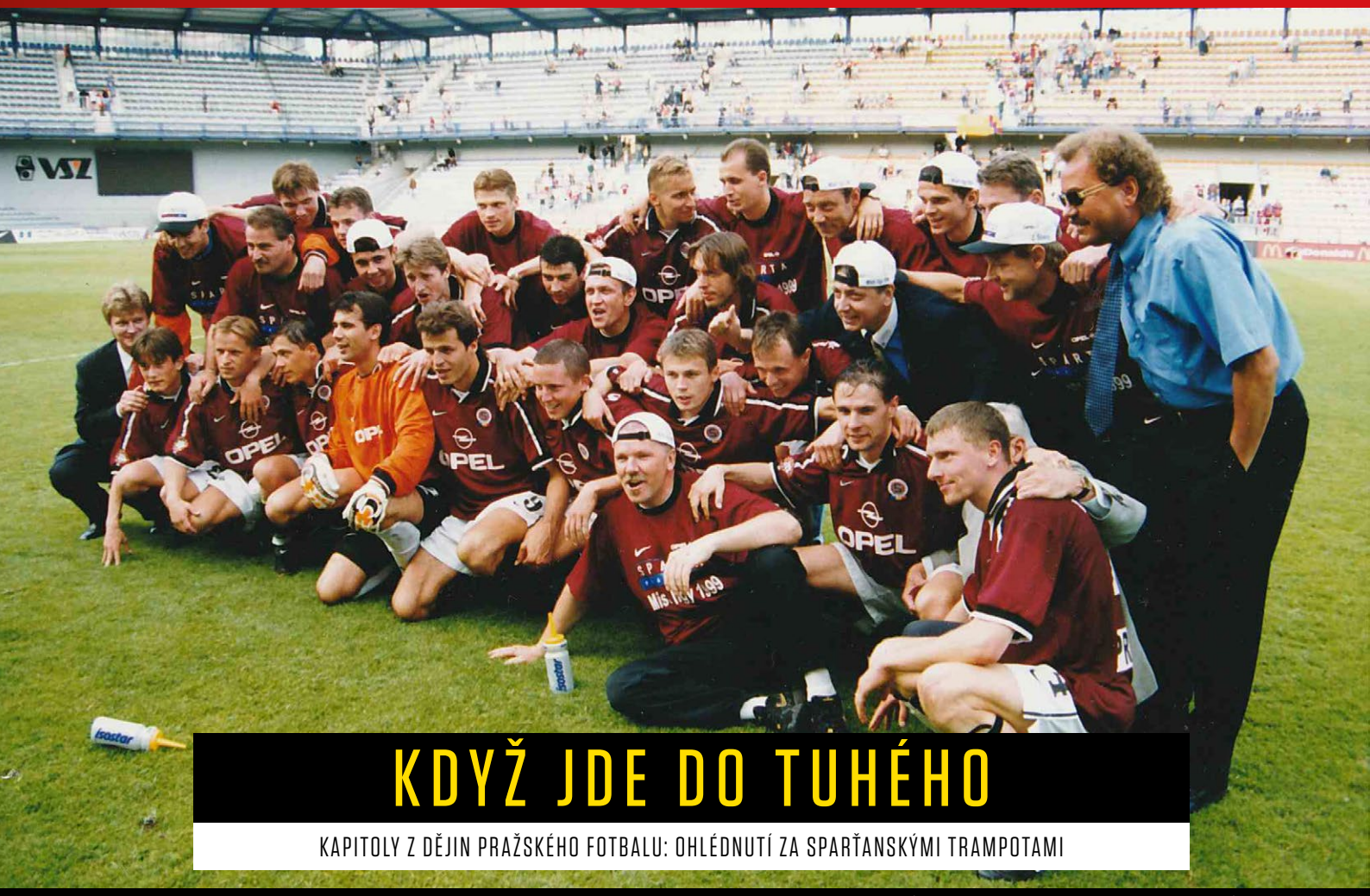

KDYŽ JDE DO TUHÉHO

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALU: OHLÉDNUTÍ ZA SPARŤANSKÝMI TRAMPOTAMI

Tak se sparťané radovali z titulu roku 1999. Uprostřed horní řady pamětníci jistě poznají tehdejšího krále ligových střelců Horsta Siegla, autora 17 ze 62 mistrovských gólů.

Sparta se právě zmítá v jedné z chmurných kapitol své veleslavné historie. O evropské scéně si letos může nechat jenom zdát a ještě k tomu v lize ne a ne se chytit. Po 11. kole byla až ve středu tabulky – s už patnáctibodovým odstupem za věčnými soupeři z Edenu a dvanáctibodovým za plzeňskou Viktorií!

Fanouškům to působí hotová muka. A jak by ne... Ale stačí si vzpomenout na prastaré moudré rčení: nic nového pod sluncem. *„Vždyť podobně bídně na tom Sparta byla v samostatné české lize zatím pouze dvakrát. Na podzim roku 2005, kdy po Jaroslavu Hřebíkovi přebral po devíti odehraných kolech mužstvo Stanislav Griga, a v sezoně 1996-97, kdy měla po jedenácti kolech rovněž jen čtrnáct bodů a figurovala dokonce až na desáté příčce,"* připomněl pro web Seznam.cz fotbalový komentátor Zdeněk Pavlis. A dodal: *„Jenže to už namísto odvolaného Vlastimila Petržely seděl na trenérské lavičce Jozef Chovanec, pod nímž letenské mužstvo neprohrálo do konce soutěže ani jeden zápas a nakonec získalo titul."*

Jak to vlastně tenkrát bylo? Ligu 1995-96 vyhrála po devětačtyřicetiletém půstu Slavia. A Sparta, vítězka předcházejících úvodních tří ročníků samostatné české ligy, se musela spokojit až se čtvrtým místem, ke všemu o plných jedenadvacet bodů za svým věčným rivalem!

Na Letné vypukla mobilizace. Ale běda, když se rozjel nový ročník, po prohře 1:2 v Brně, plichtách na Letné s Drnovicemi 2:2 a v Plzni 1:1, po domácím propadu s Bohemkou 3:4 (po vyhrané první půli 2:0) rudí po 4. kole spadli až na čtrnáctou pozici!

V té situaci předal Petržela otěže týmu Chovancovi a ten ihned povolal ze Žižkova zpátky do mateřského klubu Michala Bílka. Okamžité vítězství ty změny nepřinesly, ale 1:1 na ostravských Bazalech a potom i v derby „S" rozhodně nebylo možné označit za neúspěchy. Nicméně Sparta byla stále čtrnáctá. A když pak na jablonecké Střelnici podlehla 0:1, propadla se až na ligové dno...

Teprve duel s třináctým Hradcem konečně rudým přinesl – až na osmý

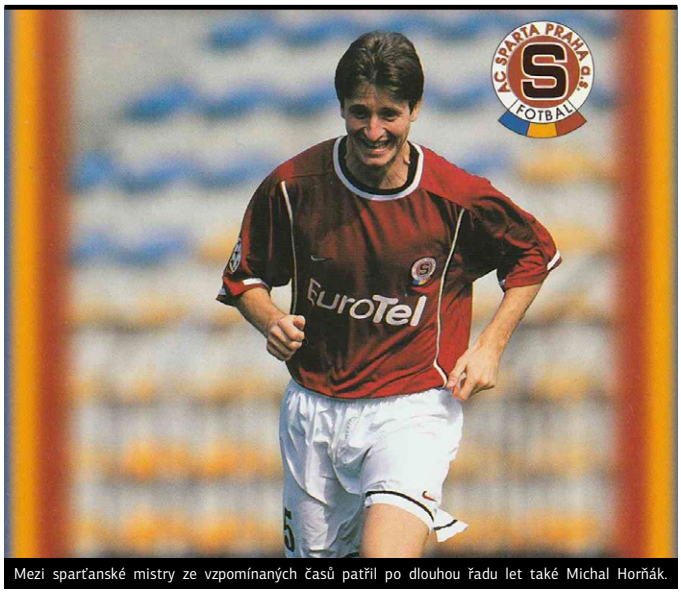

Mezi sparťanské mistry ze vzpomínaných časů patřil po dlouhou řadu let také Michal Horňák.

Každá hlavička Vratislava Lokvence na dostřel od soupeřovy branky zaváněla gólem. Snímek z roku 1998 je z utkání s Duklou, která v té době působila v Příbrami.

DOBOVÉ STŘÍPKY

PŮJČKOU K ZÁCHRANĚ

Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůře. Čím jsou potíže sparťanů z roku 1976 (nebo i ty současné) proti nebezpečí sestupu z nejvyšší soutěže? Ani toho nebyli ve své historii několikrát ušetřeni.

Až čtvrté místo rudých v ligovém ročníku 1940-41 signalizovalo krizi v týmu. Že by však mohl být po podzimu na posledním místě s žalostnými třemi bodíky, to si nedovedli představit ani největší škarohlídi. Ale stalo se. A trapnému potácení nasadilo korunu utkání se Slavií, které hanebně projeli 0:7! V nejkritičtějších chvílích, kdy nikdo neměl odvahu převzít odpovědnost, se role trenéra ujal někdejší gólman rudých – král komiků Vlasta Burian! Jaro začalo novým derby „S" a novým debaklem 1:8. Potom se však omlazený tým sebral a nakonec dohrál ligu na šestém místě. Také díky Slavii, která mu pro záchranné práce velkoryse půjčila kanonýra Vojtěcha Bradáče.

SPÁSA S DOPOMOCÍ

Ještě hůře zatékalo do sparťanské lodi v lize 1958-59, i když v předcházejícím ročníku dobyla druhé místo. Teď však byla před závěrečnými dvěma koly vystavena kategorickému imperativu: zápasy v Pardubicích s tamní Duklou a doma s Trnavou musí vyhrát, jinak... Dokázala to. Jenže na vítězství 3:1 ve městě perníku s ní významně spolupracovali někteří hráči soupeře. A podobně se pokusila zachránit (leč marně) také slovenská Žilina. Korupce byla prokázána, provinilci potrestáni; naštěstí pouze kontumačními prohrami v prvních třech kolech následujícího ročníku. Bylo to nesmyslné rozhodnutí. Spravedlivější by jistě bylo odebrání bodů po ukončení soutěže. Takto přišli zadarmo k výhrám soupeři vylosovaní do prvních tří kol Spartě v 1. a Žilině ve 2. lize...

DVA KROKY OD PROPASTI

Ještě nahnutější to Letenští měli roku 1962. V posledním kole je čekalo utkání na vždy horké půdě v Žilině. Obě mužstva měla po 24 bodech – a jedno z nich čekal propad! Do druhé půle šli Žilinští s dvougólovým náskokem. Kdo by v té chvíli vsadil na Spartu třeba jen zlámanou grešli? Ale dokázala vyrovnat! O záchraně a sestupu musela tedy rozhodnout baráž na neutrální půdě v Brně. A tam pak rudí před třicetitisícovou návštěvou (i když zápas přenášela televize) vyhráli krásnými góly Václava Maška 2:0!

Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu... Roku 1975 už Spartu nezachránilo nic. Ještěže se hned po roce do extratřídy vrátila. ■

V posledním kole ligy 1958–59 na Spartě trnavský reprezentační gólman Imrich Stacho zabránil hlavičce pozdějšího známého trenéra Jaroslava Jareše, ale vítězství 1:0 stačilo rudým k záchraně.

pokus – premiérovou výhru. První vítězný gól nové sezony vstřelil už v 18. minutě pravý obránce Michal Horňák.

Týden nato plný zisk z Opavy (2:0) pozvedl mužstvo na desáté místo a další úspěch se žižkovskou Viktorkou (1:0) je tam podržel. Bezbranková remíza v Českých Budějovicích však donutila Letenské sestoupit o stupínek níže, takže po 11. kole měli stejně jako letos 14 bodů.

Tehdy to ovšem znamenalo až desátou pozici. A různily se také také cesty, kterými ke shodnému zisku došli: na podzim 1996 k němu potřebovali tři výhry a pět nerozhodných výsledků, letos vyhráli čtyřikrát a remizovali jen dvakrát. Zato skóre měli tehdy aktivní (13:12), zatímco v současném ročníku 18:18...

TŘICET MILIONŮ ZA VAVŘÍNY

Po návratu z jihu Čech Jozef Chovanec řekl novinářům, že je spokojen s týmem, který už se zklidnil a znovu našel ztracené sebevědomí, i s čistým kontem brankáře Michala Čalouna v posledních čtyřech utkáních.

A další vývoj věcí mu dal za pravdu. Poté, co doma přehrála Teplice 4:2 a uspěla i v Karviné 2:1, poskočila Sparta až na čtvrté místo. Po bezgólové plichtě v Olomouci pak na rozloučenou s prvním soutěžním poločasem vyklepla doma Liberec 3:0. Slavii tím pomohla do postavení půlmistra, sobě k přezimování na pátém místě. Ale pozor: jen o čtyři body za oběma lídry soutěže.

Už v průběhu podzimu vyhlásili tehdejší východoslovenští majitelé Sparty cílovou prémii pro mužstvo: pokud se mu podaří vrátit na Letnou ligové prvenství, čeká kádr, který to zařídí, tučná prémie prozrazená už v mezititulku!

V té chvíli to mnozí označovali za plácnutí do vody, furiantství, velikášství...

JARO BEZ PORÁŽKY

Odvetná série, to byl husarský kousek rudých, nezadržitelné triumfální tažení. Z patnácti jarních zápasů vyhráli třináct. S posléze třetím Jabloncem si vyrovnali podzimní účet s krutými úroky 6:0, čtvrté Brno a šesté České Budějovice vyřídili 5:0, devátou Opavu 5:1... Body ztratili pouze ve dvou zápasech: s druhou Slavií (znovu 1:1) a – s Karvinou (2:2). Jarní část soutěže vyhráli o osm bodů před Slavií.

V konečném důsledku se to všechno proměnilo v další sparťanský zápis do zlaté listiny mistrů ligy. V absolutní jistotu se proměnil v předposledním kole po vítězství nad Olomoucí. Nervy si tenkrát s letenským týmem seredně zahrály. V půli vedla Sigma o gól a dvě minuty po znovuotevření hry Martin Čížek neproměnil penaltu. V té chvíli byla v leckterém fanouškovi malá dušička. Naštěstí v 59. minutě Vratislav Lokvenc přece jen vyrovnal a v poslední minutě mače přišla Sieglova hvězdná chvíle: zadák Hanáků špatně odhadl dráhu míče, Horst si ho zpracoval, vypálil – a bylo to 2:1! A protože Slavia vyšla toho dne naprázdno v Jablonci, bylo vše jasné.

Sparta potom už jen pro čest a slávu zvítězila díky dvěma gólům Lokvence v Liberci 2:0 a udržela čtyřbodový náskok před obhájci titulu z Edenu. Tak se zrodil čtyřiadvacátý z jejích až po naše dny třiatřiceti mistrovských titulů ligy. K nim se sluší přiřadit ještě tři sparťanská domácí prvenství z předligové éry, která se vážou k létům 1912, 1919 a 1922. A připomenout také neoficiální, zato však celou zemí respektované primáty z let 1920, 1921 a 1923.

Rokem 1979 odstartovala už druhá pětiletá zlatá série rudých (po letech 1987 až 1991). Jejich pokus o vytvoření nového rekordu v nepřetržité řadě titulů zmařil roku 2002 historický první triumf Slovanu Liberec.

Ale to už jsme dorazili až na samu hranici mezi historií a současností... ■

VRATISLAV LOKVENC VĚŽ PŘEZDÍVANÁ ŠOULA

Šoula na obálce listopadového vydání někdejšího měsíčníku Fotbal z listopadu 1998.

Šoula říkali fanoušci už jeho otci, kterého pověst šikovného útočníka a střelce (obávaného exekutora trestných kopů) přivedla až z Ústí nad Labem do Náchoda. Takže když tam žáček VRATISLAV LOKVENC začal oblékat modrobílý dres, rodová přezdívka se jaksi samozřejmě přenesla i na něj. A později s ním putovala také po dalších štacích v Hradci Králové a v Praze.

Vráťova pověst klukovského kanonýra způsobila, že poslední žákovský soutěžní ročník odehrál už v krajském městě. Odtamtud ho už jako hotového ligového borce později přetáhla Letná.

I zasvěcení znalci hráčských kariér podnes marně hledají jeho jméno v soupiskách všemožných někdejších vojenských týmů. Uniformě se nevyhnul ani on, ale moc si ji neužil. Vlastně skoro vůbec. V době, kdy kroutil svých třináct měsíců, byli Hradečtí „votroci" po nějaký čas sportovním klubem policie. Díky tomu se jim podařilo mimořádně slibného mladíka, který už pravidelně hrával v prvním mužstvu, z tradiční každoroční burzy vojenských nováčků odvézt hned zase zpátky.

Na své bezmála dva metry výšky se vyšvihl během jediného roku kolem šestnáctých narozenin. Takoví „rychlení" čahouni bývají leckdy dost neohební, neobratní, ale o něm to rozhodně neplatilo. A protože s míčem ledacos uměl a na trávníku mu to myslelo, bylo očividně pouze otázkou času, kdy dostoupí k ligovým vrcholům, oblékne dres se lvíčkem na prsou a vynutí si respekt i za hranicemi rodné země. Bránu do tohoto světa mu v jeho jedenadvaceti letech otevřela Sparta.

Ke svému prvnímu derby „S" nastoupil v dubnu 1995 v Edenu po boku Horsta Siegla, se kterým pak velice často tvořil dvojitý útočný hrot rudých. Rudí tenkrát gólem Pavla Nedvěda zvítězili 1:0. Sparta potom i následující tři vzájemné zápasy vyhrála 2:0, 3:1 a znovu 2:0 a on k tomu pokaždé přispěl jedním gólem.

V září 1995 poprvé oblékl dres reprezentačního áčka. Bylo to na Spartě, kde už patřil k nejlepším, navíc v sestavě bohatě prošpikované spoluhráči i klubovými legionáři v zahraničních službách. Devět minut před koncem za stavu 1:0 vystřídal autora gólu Tomáše Skuhravého. Konečné vítězství 2:0 českému týmu už doširoka otevřelo bránu na ME 1996 v Anglii, kde pak došel až do finále. Šoula si tam nezahrál, v té době na hrotu útoku dominoval tandem Pavel Kuka – Vladimír Šmicer. Ale roku 1997 se dokázal do národního mužstva vrátit.

ODŘÍKANÉHO CHLEBA NEJVĚTŠÍ KUS

Na konci 90. let se v jednom rozhovoru přiznal, že už často přemýšlí o zahraničním angažmá. *„Jen bych rád, aby to nebylo v Německu,"* řekl tehdy. *„Jejich styl hry mi moc nesedí..."*

Člověk míní, osud mění. Když se rok s rokem sešel, upsal se Kaiserslauternu a v nad jiné náročné a prestižní Bundeslize pak úspěšně působil půl tuctu let!

V listopadu 2004 v kvalifikačním utkání světového šampionátu se ještě tři minuty před koncem mače s Makedonci hrálo bez gólů. Už od 77. minuty, kdy Lokvenc pro posílení ofenzivy vystřídal obránce Zdeňka Grygeru, se stále tlačil míč dopředu ke dvěma útočným věžím. V 88. exsparťanský dlouhán Lokvenc hlavou zařídil vedení, dvě minuty poté ještě vzrostlejší exsparťan Jan Koller (v té době z Dortmundu) také hlavičkou stanovil konečný výsledek 2:0. *„Rozhodly dvě věže,"* hlásal titulek Sportu o jednom z posledních velkých zápasů Lokvence.

VRATISLAV LOKVENC *27. 9. 1973

Post:	hrotový útočník
Hráčská dráha:	1992 Náchod, 1987 Hradec Králové, 1992 liga, 1994 Sparta, 2000 1. FC Kaiserslautern, 2004 VfL Bochum (oba Německo), 2006 Red Bull Salzburg (Rakousko), 2008 FC Basel (Švýcarsko) a ještě téhož roku Ingolstadt (Německo) do roku 2009
Mezistátní utkání:	74 zápasů a 14 gólů v letech 1995-2002; 3. místo na ME 2004 a další účasti na ME 2000 a MS 2006, 3. místo v Konfederačním poháru FIFA 1997; reprezentoval i v týmu U21 (13 zápasů, 7 gólů)
Ligová bilance:	217 utkání a 82 gólů v sezonách nejvyšší domácí soutěže, mistrovské tituly v letech 1995, 1997, 1998, 1999 a 2000, král ligových střelců v ročníku 2001-02 (22 gólů); v zahraničních ligách nastřílel dalších 54 gólů (z toho 36 za Kaiserslautern). S celkovým počtem 136 branek člen Klubu ligových kanonýrů.

Tvořivý i průbojný útočník s postavou pro basketbal a vždy nebezpečný střelec nohama i hlavou.

ROZSTŘEL

SPARTA	nebo	SLAVIA
RONALDO	nebo	MESSI
ÚTOČIT	nebo	BRÁNIT
BLONDÝNY	nebo	BRUNETY
PREMIER LEAGUE	nebo	BUNDESLIGA

BRANKÁŘ JAKO DĚDA

GÓLMAN STARŠÍCH ŽÁKŮ ĎÁBLIC PATRIK VOŠTA OBDIVUJE MARCA-ANDRÉHO TER STEGENA

Osm let hrál tenis, v zimě jezdí na snowboardu a bruslí, v létě plave a prohání se na kole. Je zřejmé, že PATRIK VOŠTA má sport v genech. A nejvíc fotbal, jemuž se věnuje už od pěti let. V Ďáblicích, v nichž kariéru odstartoval a kterým je věrný dodnes, začínal na postu obránce, ale časem se zatáhl do brány. A jeho spolehlivé výkony ukazují, že šlo o dobré rozhodnutí. Třináctiletého gólmana charakterizují svědomitost, pokora a bezkonfliktní povaha. Tak trochu jako jeho vzor, německou jedničku Barcelony Marca-Andrého ter Stegena.

■ **Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:**
Ještě ve školce, to mi bylo pět let, jsem si šel s kamarádem Šimonem vyzkoušet trénink do fotbalové školičky v SK Ďáblice a už jsem u fotbalu zůstal. Začínal jsem v poli na pozici obránce a časem po vzoru dědy jsem se stal brankářem.

■ **Důležité kroky v kariéře:**
Vylepšit techniku a odhad v brance mi pomohly individuální brankářské tréninky u pana Chrastila.

■ **Nejoblíbenější trenér:**
Všichni, které jsem poznal, nás mnohému naučili. Ale pokud mám zmínit jediného, tak nejlépe vedené tréninky, které jsem zažil, byly pod vedením bývalého ligového hráče Martina Horvátha, který bohužel tragicky zemřel při autonehodě.

■ **Fotbalový vzor:**
Marc-André ter Stegen. Kvůli jeho úžasným zákrokům.

■ **Oblíbený klub:**
FC Barcelona, ve které hraje právě ter Stegen.

■ **Neoblíbený klub:**
Nemám žádné neoblíbené kluby.

■ **Poslední výsledek A-týmu mužů Ďáblic v sezoně:**
Výhra 4:0 proti SK Slovanu Kunratice.

■ **Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:**
Každý zápas je jedinečný. Důležitá je parta kluků v našem týmu, kde si všichni rozumíme. Ale nezapomenu na zápas, kdy náš hráč fauloval ve velkém vápně a za stavu 1:1 jsem chytil penaltu. Nakonec jsme zápas vyhráli.

■ **Jaký nejlepší zápas kdy viděl:**
Na stadionu Barcelony, když skóroval Neymar „nůžkami".

■ **Nejlepší spoluhráč v týmu:**
V našem týmu je platný každý hráč a trenéři nikoho neupřednostňují. Ale pokud mám vyzdvihnout jediného hráče, tak nejvýraznějším hráčem v týmu je Honza V.

■ **Sportovní cíl:**
Být brankářem v ligovém týmu.

Sport má Patrik rád. To je zřejmé.

■ **... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:**
V profesním životě bych si přál mít vlastní firmu.

■ **Dělá i jiný sport než fotbal:**
Hrál jsem osm let tenis, mám rád zimní sporty, nejvíce snowboard a brusle. V létě plavu, jezdím na kole a letos o prázdninách jsem si vyzkoušel potápění s kyslíkovou bombou do hloubky šesti metrů.

■ **Mimosportovní zájmy:**
Hudba, filmy, počítačové hry. A sleduji módní novinky, hlavně u bot.

■ **Nejlepší relax a odpočinek:**
Spánek.

■ **Oblíbené jídlo:**
Kuřecí na kari s rýží.

■ **Oblíbená hudba (skupina, interpret):**
Rap, například Eminem nebo Milion+.

■ **Oblíbený film:**
Scary Movie.

■ **Prospěch ve škole:**
Patřím do skupiny žáků s lepším průměrem.

■ **Počet přátel na Facebooku:**
Nemám Facebook, ale Instagram, kde mám 350 sledujících. ■

OČIMA TRENÉRA

„Pomoci hráčům s přechodem z jednotlivých kategorií je pro nás trenéry ta největší výzva, věk a citlivost hrají velkou roli. A Patrik spolu se svými nejbližšími prochází tímto složitým obdobím skvěle. Jednoznačně ho charakterizují věrnost, svědomitost a pokora. Na každém tréninku je na hřišti mezi prvními a připravuje se na plánovanou jednotku. Kromě standardních tréninků v rámci našeho týmu se účastní i speciálních brankářských. Jeho bezkonfliktní povaha a celkový osobnostní charakter přinášejí pohodu a klid při řešení složitých herních situací uvnitř pokutového území. Někdy je potřeba zvýšit na spoluhráče hlas, ale to se Patrik určitě časem naučí."

Petr Jelínek, trenér starších žáků SK Ďáblice

TEXT A FOTO: PFS

TAHÁK JMÉNEM DOČKAL

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ SE PŘEDSTAVIL NA TRADIČNÍM LADRONKAFESTU

V sobotu 14. září se uskutečnil LADRONKAFEST, což je největší festival volnočasových aktivit ve střední Evropě. Cílem akce je představit pestré možnosti aktivního trávení volného času a konala se již tradičně, jak z názvu vychází, v parku Ladronka.

Pražský fotbalový svaz se na tomto festivalu prezentoval stánkem s propagačními materiály, fotbalovým hřištěm, fotbalovou klecí pro hru 1na1 a také billiballem neboli fotbalovým kulečníkem, který byl již poněkolikáté velkým lákadlem.

Zástupci PFS také šířili osvětu v rámci projektů Můj první klub a Neberte nám naši hru, které mají za cíl nejen přivést nové malé sportovce k fotbalu, ale taky správnou cestou tento sport prezentovat a zamezit nevhodnému chování rodičů a jiných s dětmi spojených lidí.

Velmi zajímavou částí programu byla beseda se záložníkem Sparty Bořkem Dočkalem a také následná autogramiáda, kde se s přítomnou fotbalovou hvězdou mohli fanoušci vyfotit. Bořek strávil na pódiu s moderátorem zhruba dvacet minut, během kterých rozebrali začátky i další zážitky z průběhu jeho kariéry. Dostalo se také na zahraniční zkušenosti a vyprávění o jednotlivých zemích, kde aktuálně zraněný kapitán národního týmu působil (Turecko, Norsko, Čína, USA).

Prostor před pódiem se postupně zaplňoval a není náhoda, že mezi přítomnými byli i malí fanoušci se sparťanským dresem. Dočkal se po besedě přesunul do stánku Pražského fotbalového svazu, kde podepisoval kartičky a rozdával úsměvy na fotky s fanoušky, kteří na něj již netrpělivě čekali.

„Celá akce se vyvedla na jedničku. Bořek byl tahákem a bylo to znát. Během chvíle, co byl na pódiu, se sešlo více lidí, než tomu bylo u kapel, které naší besedě předcházely. Jsme Spartě a Bořkovi vděční, že s námi odstartovali pilotní epizodu fotbalových besed, které bychom rádi prostřednictvím podobných festivalů prezentovali do světa. Je to příležitost, jak přitáhnout další děti k fotbalu a celkově ke sportu, když vidí své vzory, kteří se rozpovídají o kariéře a získaných zážitcích,“ zhodnotil Dočkalovo vystoupení projektový manažer PFS Pavel Šulek.

Můžete si být jisti, že ani na příštím ročníku LadronkaFestu nebudou vyslanci Pražského fotbalového svazu chybět... ■

Fotbalové zázemí na LadronkaFestu...

O fotky s Bořkem Dočkalem byl zájem.

... a tuhé boje v kleci.

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ

PŘIHLÁŠKY NA 10. ROČNÍK SPUŠTĚNY!

PŘIHLASTE VAŠI ŠKOLU NA **WWW.FOTBALPRAHA.CZ/PROJEKTY**

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR JE NEJVĚTŠÍ HALOVÝ FOTBALOVÝ TURNAJ PRO ŽÁKY A ŽÁKYNĚ I. A II. TŘÍD PRAŽSKÝCH ZÁKLADNÍCH ŠKOL.
ZAPOJTE SE TAKÉ!

PRAHA PRAGUE PRAGA PRAG

ALEXANDRIA cestovní kancelář

ExtraFotbal.cz LIKE REAL FOOTBALL WORLD

TEXT: OTMAR LITERA **ILUSTRAČNÍ FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST.

RYCHLOST

SERIÁL O PŘÍPRAVĚ MLÁDEŽE – TÉMATA Z LICENCE

Tématem tohoto článku bude rozvoj RYCHLOSTI. Grafická cvičení se budou věnovat primárně rozvoji atletickému, tedy běžeckému. A vysvětlíme si, co vše si pod výše zmíněným pojmem můžeme představit.

Když se zeptáte fanoušků, jaký je dnešní fotbal v porovnání s dřívějším, pravděpodobně většina řekne rychlejší, dynamičtější. Nároky na dnešní fotbalisty se zvedly. A to nejen v rychlosti pohybu, ale také např. v rychlosti rozhodování, v rychlosti práce s míčem, neboť hráči jsou stále pod tlakem, a v rychlosti myšlení.

Metodika FAČR dává důraz na samostatné a následně rychlé rozhodování. Odmala se hrají malé formy her, kde je třeba se rozhodovat pod jistým časoprostorovým tlakem. Až následně se řeší, zda bylo rozhodnutí správné, a mluví se s hráčem, jak to příště případně vyřešit jinak.

S rychlostí rozhodování úzce souvisí rychlost myšlení. Znamená to vyhodnotit si co nejrychleji situaci na hřišti a rozhodnout se, co daný hráč udělá. Rozvoj myšlení a rozhodování se dá podnítit zejména pomocí kognitivních her a cvičení. Jsou to nejrůznější reakce na podnět, na barvu a úzce to souvisí s rychlostí reakční, která je při startu do jedné až dvou vteřin (viz Cvičení 1). Rozvoj těchto typů rychlosti je doporučeno zařazovat do tréninku od nejmladšího věku.

Nyní si rozebereme rychlost běžeckou (v článku už bude uváděna pouze jako rychlost).

Dříve se říkalo, že se rychlost nedá natrénovat. Je pravdou, že rychlost výrazně ovlivňují geny, přesto je možné hráče posouvat a zlepšovat jeho rychlost. V těle jsou tři typy svalových vláken. Rychlá, pomalá a přechodná. A právě tato vlákna je možné ovlivnit v závislosti na to, co se bude více rozvíjet. Pokud se bude více rozvíjet rychlost, budou rychlejší, pokud více vytrvalost, budou pomalejší. V závislosti na dynamice dnešního fotbalu je více vyžadováno mít více rychlostně vybavených hráčů.

JAK ČASTO A OD JAKÉHO VĚKU ROZVÍJET RYCHLOST?

Rychlost se rozvíjí po celý mládežnický věk, tedy od předpřípravky až po dospělé. Doporučuje se alespoň jednou týdně rozvíjet ji specificky, zároveň je možné vytvářet tzv. rychlostně-obratnostní cvičení, kde je rychlost také zastoupena. Období 11 až 13 let a 17 až 19 let jsou optimální pro větší rozvoj rychlostních schopností.

Tady se bude na rychlosti ještě hodně pracovat.

Rychlost se může rozvíjet dvěma způsoby: specificky a nespecificky. Specifický rozvoj je myšleno ve fotbalovém prostředí, na hřišti, kde může být i míč. Nespecificky znamená běh z bodu A do bodu B, většinou bez míče. Zde se trochu různí názory, jsou trenéři, kteří vnímají nespecifické prostředí, když tam není míč, ale jsou na hřišti, a jsou trenéři, kteří považují takový trénink za specifický. Jak už je popsáno výše, do rozvoje rychlosti je možné přidat míč.

ZAŘAZENÍ V TRÉNINKU

Rychlost je doporučeno vkládat do tréninku mezi průpravnou a hlavní částí, je třeba dobře zahřát organismus, zejména svaly a střed těla, ale organismus příliš neunavit, protože v rozvoji rychlosti je velký výdej energie ze svalů. Příkladem je dvacetiminutové zahřátí a následně jít na rychlostní cvičení.

Specifikum rychlosti je dostatečný odpočinek. Tzv. interval zátěže k intervalu odpočinku je alespoň 1:10. Rychlost rozvíjíme do 8 až 10 vteřin jednoho běhu, většinou uzpůsobujeme tomu, na jak velkém hřiště hraje daná kategorie a u přípravek se rozvíjí většinou rychlost do šesti vteřin. Znamená to tedy, že pokud hráč sprintuje na 100 % po dobu šesti vteřin, do dalšího sprintu by měl jít za minutu. Počet opakování sprintu je 4 až 6 v období přípravek, v období žáků možné i přidat na osm a je možné udělat více sérií.

Ideální je, aby na každý sprint šli hráči odpočatí, pokud se baví mezi sebou ve frontě (jeden z mála případů, kdy záměrně chceme fronty), jsou připravení. Pokud vidíte, že hráči, kteří se normálně baví, ve frontě stojí a odfukují, je na místě řešit, zda místo šesti opakování třeba jedno neubrat.

Důležité je uvědomit si, kdy začíná a končí rozvoj rychlosti ve specifickém prostředí. Rozvoj rychlosti začíná startem a v okamžiku, kdy hráč převezme míč, rozvoj rychlosti končí. I když se tedy do cvičení zapojí míč, běžecká rychlost se rozvíjí pouze v běhu bez míče. Po navázání míče následuje rychlost práce s míčem, ale to se rozvíjí něco jiného.

SHRNUTÍ INTERVALŮ PRO ROZVOJ RYCHLOSTI

(každý trenér používá jiné v závislosti na přípravu hráčů)

Rozvoj rychlosti při běhu na 100 % do osmi vteřin

Počet opakování: 4 až 6

Interval zátěže: 1:10

Počet sérií: 1 až 3

Odpočinek mezi sériemi: cca 2 až 3 minuty

CVIČENÍ V PRAXI

CVIČENÍ 1: HRA OTOČ

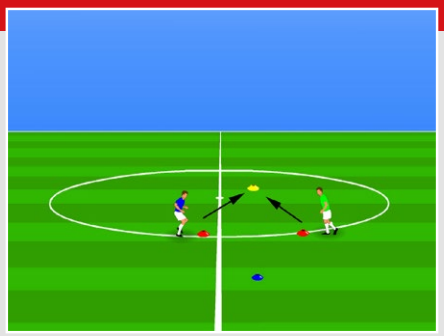

Organizace: Vymezený prostor o velikosti cca 10 na 10 metrů. Osm hráčů, čtyři v každém týmu. Čtyři mety, dvě stejné barvy (např. červená) a dvě jiné barvy (např. modrá a žlutá).

Postup: Na červených metách stojí proti sobě dva zástupy po čtyřech hráčích. První hráči proti sobě poskakují na špičkách. Když řekne trenér „otoč", hráči se otočí o 180 stupňů, stále jsou na špičkách. Trenér může říct „otoč" vícekrát, následně řekne barvu mety, kam mají hráči běžet, tedy modrá nebo žlutá. Kdo se první dotkne, má bod.

Varianty: Běží se na druhou barvu. Pokud trenér řekne žlutá, běží se na modrou a naopak. Hráči si startují a řídí hru sami (např. vždy hráč na druhém místě z jednoho týmu, následně se prohodí).

CVIČENÍ 2: RYCHLOST NA ČTYŘI METY

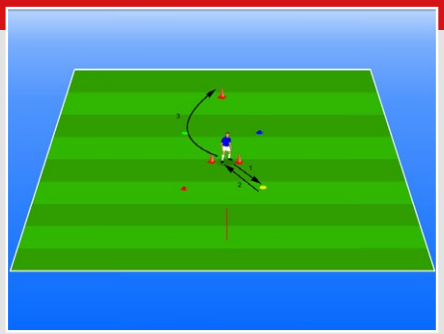

Organizace: Čtverec ze čtyř met o straně cca 12 metrů. Uprostřed dva kužele. Mimo čtverec tyč a kužel ve vzdálenosti cca 17 metrů. Minimálně osm hráčů na jeden čtverec.

Postup: Hráč reaguje na pokyn trenéra na barvu (na obrázku žlutá) a co nejrychleji běží ke žluté. Následně se vrací mezi kužely, kde provádí cvik od trenéra (trenér si může vymyslet cokoliv - dřep, klik, výskok...), poté říká trenér další barvu (na obrázku zelená) a následně kužel či tyč, kam hráč dokončuje sprint.

Varianty: Hráči běží křížem na barvu, než kterou řekne trenér. V případě většího počtu hráčů více čtverců a je možné udělat soutěž.

CVIČENÍ 3: SOUBOJ 1 NA 1 PO RYCHLOSTI

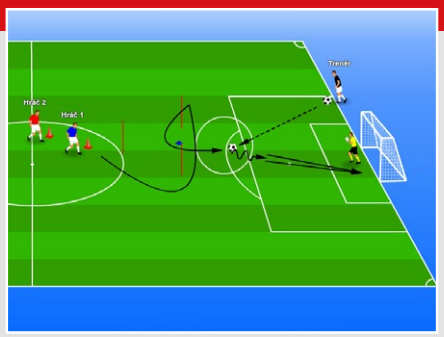

Organizace: Branka, tři tyče (vzdálenost od brány se určuje dle kategorie), míče.

Postup: Hráč číslo 1 stojí cca půl metru před hráčem číslo 2. Na pokyn trenéra vybíhají okolo tyčí a za modrým kloboučkem přijímají v kruhu přihrávku od trenéra. Následuje souboj 1na1 se zakončením. Cílem hráče číslo 2 je dostat se před hráče číslo 1.

Varianty: Měníme obě strany. Hráč může zakončit po druhém doteku. Místo trenéra může přihrávat druhý brankář/hráč.

Koučink: Jak hráči mění směr? Dělají drobnější pohyb? Jak si rychlejší hráč hlídá výhodu? Kam směřuje první dotek?

CVIČENÍ 4: RYCHLOSTNÍ SOUTĚŽ VE STŘELBĚ

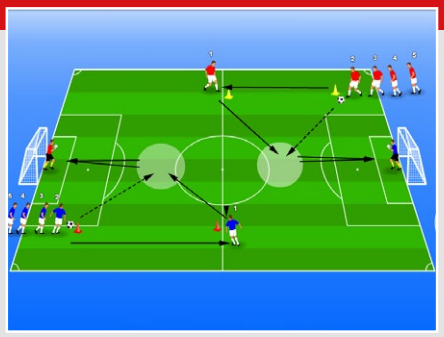

Organizace: Dva týmy po osmi hráčích. Na každé straně jeden brankář. Míče.

Postup: Dva týmy soutěží proti sobě. Hráč startuje, obíhá v maximální rychlosti kužel, od hráče číslo 2 přijímá přihrávku v uvedeném prostoru, přebírá balon a zakončuje. V momentě zakončení vybíhá hráč číslo 2. Oběma týmům se počítají góly.

Varianty: Zakončení z prvního doteku. Zakončení po druhém doteku. Zakončení z prvního doteku platí za dva góly (záleží na trenérovi, kam cílí).

Koučink: Jak rychle hráč po převzetí zakončuje? Dává přednost rychlému zakončení nebo si připraví akci do své optimální polohy?

CVIČENÍ 5: HRA 2 NA 2 PO RYCHLOSTI

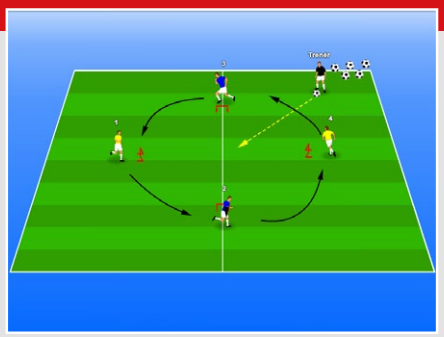

Organizace: Hřiště cca 15 × 15 metrů, čtyři překážky.

Postup: Na pokyn trenéra hráči startují, v maximální rychlosti obíhají okolo překážek. Na další pokyn přeskakují nejbližší překážku, ke které doběhnou, trenér uvádí míč do hry a následuje hra 2na2. Branky jsou překážky, gól platí do libovolné branky.

Varianty: Uvedení míče vhozením, nahrávkou či míč připraven vestoje: přebírání a zpracování z různých pozic.

Koučink: Jdou všichni hráči k míči? Staví se někdo po přeskočení mety na přihrávku? Umějí hráči reagovat výběrem místa na spoluhráče, protihráče?

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK **FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST.

SROSTLÍ SE SLOVANEM

V BOHNICÍCH ZVELEBUJÍ AREÁL A OPAKOVANĚ SE UJIŠŤUJÍ, ŽE ZÁKLADEM VŠEHO JE SILNÝ VZTAH KE KLUBU

Od chvíle, kdy jsme vám v této rubrice Speciálu představili TJ SLOVAN BOHNICE, uteklo bezmála šest a půl roku. Za tu dobu se v klubu změnilo mnohé. Tedy zejména v jeho areálu, který bez nadsázky vzkvétá. Stejně jako mládež. Dětí je totiž víc, díky čemuž jsou zde zaplněny všechny kategorie od mladší přípravky až po starší dorost. Jestli něco zůstalo při starém, je to přístup vedení k fotbalu jako takovému a s tím související skutečnost, že v klubu působí prakticky výhradně ti, kteří jsou se Slovanem odmala srostlí.

Složení vedení zůstalo ve srovnání s květnem 2013 neměnné. Předsedou je nadále Oldřich Pastyřík, sekretářem a mužem, který zajišťuje chod klubu po organizační stránce, Roman Čuba. *„A jedním z nejdůležitějších lidí, kteří nám tu se vším pomáhají, je Zdeněk David. Dělá sportovního ředitele a zároveň je jakýmsi Ferdou Mravencem, práce všeho druhu. Vlastně by se dalo říct, že spíš než on nám pomáháme my jemu,“* usmívá se šéf.

DO TŘÍ LET ZPÁTKY?

A-tým před oněmi šesti a půl lety působil v I. B třídě. Ani to se nezměnilo, byť během té doby si Slovan vyzkoušel i vyšší soutěž. *„Postoupili jsme, pak sestoupili, pak zase postoupili. V předloňské sezoně jsme na podzim dokonce byli v I. A třídě druzí a měli jsme cukání jít do přeboru. Nakonec jsme se ale souhrou spousty faktorů a okolností tak tak zachránili,“* shrnuje předseda.

Minulou sezonu už se sešup do I. B třídy odvrátit nepodařilo. I když vlastně jen od stolu… *„Bylo to dané tím, že se nám zúžila členská základna v A-týmu a museli jsme si vypomáhat nákupy a hostováními. Jenže se opět ukázalo, že u nás je nutnost mít klub v sobě, být s ním srostlý jako s rodnou hroudou,“* vysvětluje Oldřich Pastyřík. *„Tady to zkrátka není jen o fotbale, ale o jakémsi slovanistictví, které jsme do těch nových kluků nedokázali dostat. Po vzájemné dohodě jsme se s nimi tedy rozloučili a druhý tým rozpustili.“*

Takže zatímco před lety působily v Bohnicích hned tři týmy mužů, dnes zůstal jediný. *„Loni jsme měli A-tým v I. A třídě a B-tým v I. B třídě. Po racionální úvaze jsme zanechali kluky z béčka a áčko jsme rozpustili. Teď tedy máme jeden tým působící v I. B třídě a zatím se to sžívá. Máme nového trenéra Radima Povýšila, který jako hráč působil ve druhé lize, a troufám si tvrdit, že do tří let budeme zpátky v I. A třídě a tu budeme hrát stabilně.“*

Už příští rok by prý mohl opět přibýt druhý mužský tým. *„Máme poměrně silné ročníky dorostenců, kteří by stejně někde pokračovali v mužích. Takže přemýšlíme, že bychom z nich znovu založili béčko, přihlásili III. třídu a postupně tým doplňovali,“* přemítá. *„Ale rozhodně už nikdy nepůjdeme tím stylem, který se nám neosvědčil, tedy nakupovat hráče a pak je tu držet.“*

MUSISMUS NEEXISTUJE

Ono „slovanistictví“ je totiž prý silnější než kdy předtím. *„Kluci, co tu působí, jsou buď z Bohnic, nebo z blízkého okolí. Dokonce je tu i pár takových, kteří už se odstěhovali na druhý konec Prahy, ale pořád dojíždějí sem, protože Slovan je pro ně srdeční záležitost, mají ho zkrátka v sobě.“*

Při otázce na to, co je kromě zmiňovaného silného vztahu ke Slovanu dalším bodem klubové filozofie, vytahuje předseda další neotřelý termín. *„Jestli tady něco neexistuje, tak musismus. Chceme sem chodit v klidu, mít pohodu, radost, nehádat se, nenařizovat, že se něco musí udělat. Ať už sem přijdete před jakýmkoliv tréninkem, slyšíte odevšad smích. A přesně tak to chceme mít i nadále.“*

V Bohnicích vždy kladli důraz na mládež a i proto, že o děcka není nouze, nese práce s nejmenšími ovoce. *„Před lety jsme si občas museli vypomáhat v tom smyslu, že mladší šli hrát za starší. Dnes jsme v pozici, že už se týmy dělí pouze výkonnostně. Počet dětí se rozšířil a jsem přesvědčen, že nové hřiště to ještě víc nakopne a přitáhne jich sem spoustu dalších.“*

Příliv omladiny je prý patrný už teď. *„Když jsme nedávno dělali nábor, tak fakt, že máme nové hřiště, už se do toho promítl. Já jsem poměrně tvrdý člověk, ale když jsem vylezl na kopeček nad hřištěm a viděl, že každý kvadrant je doslova narvaný dětmi, byl jsem až dojatý. Došlo mi, že práce, kterou tu odvádíme, má nějaký smysl.“*

Součástí systematické práce je i skutečnost, že v klubu dbají na vzdělávání trenérů. *„Posíláme je na různá školení, z vlastních zdrojů jim hradíme trenérské licence. Momentálně máme už tři trenéry s UEFA B licencí,“* přibližuje Roman Čuba. *„Věříme, že když něco děláte dobře, tak se vám to vrátí a výkonnost a úspěch přijdou,“* dodává Oldřich Pastyřík.

V Bohnicích se toho od naší poslední návštěvy dost změnilo.

TJ SLOVAN BOHNICE

Rok založení: 1920
Vývoj názvu klubu: S.K. Praha Bohnice, Dělnický SK, Rudá Hvězda Bohnice, Bohnický S.K, Čechoslovan Praha VIII, TJ Slovan Bohnice
Úspěchy: opakovaná účast v I. A třídě
Současnost: I. B třída, skupina A
Počet týmů: jeden tým mužů (I. B třída, skupina A), starší dorost (pražský přebor), mladší dorost (pražský přebor), starší žáci, mladší žáci „A“ a „B“, starší přípravka „A“, „B“ a „C“, mladší přípravka „A“ a „B“

NOVÉ HŘIŠTĚ OTEVÍRAL PANENKA

Koncem září se areál TJ Slovanu Bohnice stal dějištěm slavnostní události, oficiálně zde bylo otevřeno nové hřiště s umělým povrchem. A to rovnou zápasem s legendami českého a československého fotbalu. Proti Antonínu Panenkovi, Karolu Dobiašovi či Zdeňku Hruškovi vyběhla stará garda Slovanu. Výsledek? Nepodstatný. Význam celé akce, jíž přihlížely stovky diváků? Zásadní. Klub jí totiž symbolicky nakročil do nové éry. Do éry, v níž se bude moci pyšnit jedním z nejkvalitnějších areálů v Praze.

STADION POD ČIMICKÝM HÁJEM – PRAHA 8

Název: areál Pod Čimickým hájem

Adresa: Bukolská 570, Praha 8 – Bohnice, 181 00

Dopravní spojení: dvě minuty chůze od autobusové zastávky Podhajská pole (linky 152, 200, 177), 2 minuty chůze od autobusové zastávky Čimický háj (linky 102, 144, 152, 200 a 177)

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté, jedno s umělým povrchem, jedno menší travnaté, tělocvična

Dílčích úprav, které ho zvelebují, areál zažil a zažívá dost. Například podzemní prostory se zázemím a kabinami se dočkaly nové kantýny. *„Tu původní jsme zvětšili, aby se sem vešla dvě mužstva. Udělali jsme nové podlahy, obložení, stal se z toho ideální prostor na různé dokopné, zapíjení postupu i sestupu. Koukáme tu v televizi na fotbal a moc se nám tu líbí,“* hlásí s úsměvem Oldřich Pastyřík a dodává, že přibyla i zcela nová šatna. *„Další se budou postupně rekonstruovat a máme v plánu udělat ještě jednu úplně novou,“* doplňuje Roman Čuba.

Novinkou je i posilovna, parkoviště nebo třeba zábradlí lemující příjezdovou cestu. *„To souvisí s tím, že budování nové umělky jsme nebrali jen jako stavění hřiště, vzali jsme to komplexně. Takže proběhly i terénní úpravy a dodělali jsme vše, o co si zrovna areál řekl,“* vysvětluje předseda a vyzdvihuje jeden ze zásadních bodů. *„Náš areál byl vždy plný zeleně, a to se nám podařilo zachovat.“*

Zásadní změnou je však pochopitelně nové hřiště. *„Když pominu příšerné komplikace při výběrovém řízení, všechno šlo dobře. Vyhrála firma, která si svou nabídkou získala naši důvěru. Šlo nám totiž o kvalitu, protože nemáme tolik peněz, abychom mohli kupovat levné věci,“* usmívá se. *„A kvalita skutečně přišla. Belgická umělá tráva třetí generace. Žádné duté trubky, ale fortelné sloupy. Zábradlí placaté, aby si na něj diváci mohli dát pivo a párek. Zkrátka jsme se snažili myslet i na nejmenší detaily.“*

Jakýmsi potvrzením, že hřiště se skutečně vyvedlo, byla reakce člena svazu, který ho kolaudoval. *„Procházel areál, koukal na hřiště, na trávu a pak řekl: Tak tohle jsem ještě neviděl,“* popisuje sekretář. *„Zkrátka jsme neudělali krok, aniž bychom ho čtyřikrát nepromysleli ze všech stran,“* navazuje předseda a dodává, že zásadní úlohu sehrál pan Milan Vopička. Ten je někdejším profesionálním hokejistou a tenistou a už půl století se věnuje budování sportovních areálů. *„Můžu upřímně říct, že takové prostředí, tak semknutou partu lidí jako na Slovanu jsem už dlouho nezažil. Ať už jsem přijel ve všední den nebo o víkendu, pokaždé tu byli. Žili tím tak intenzivně, že na mě to nadšení přenesli. Věřím, že to na výsledku je vidět,“* líčí Vopička, jehož vnuk za Slovan hraje. *„Těším se, až se sem na něj budu jezdit dívat,“* usmívá se.

Vše ale samozřejmě nikdy není úplně růžové. Vedení Slovanu se dodnes potýká s problémem, který klub vzhledem k jeho poloze na vysokém kopci provází už řadu let: zavlažování. Už před lety se zde marně pokoušeli vykopat studnu, geolog se dovrtal do hloubky sto dvou metrů a na vodu nenarazil… *„Správce tenisových kurtů, které leží vedle nás, měl se zavlažováním stejný problém. A geolog u něj vodu našel, ale až v hloubce sto třicet metrů. Sto třicet metrů,“* kroutí hlavou předseda. *„Celé to vyšlo na částku, kterou my si momentálně nemůžeme dovolit,“* doplňuje sekretář.

Hřiště se tak nadále zavlažuje z řádu, ale jelikož s nedostatkem vody je obecně čím dál větší problém, je jen otázkou času, kdy Slovan bude muset situaci řešit. *„Uvědomujeme si, že třeba do tří let nám bude zakázáno kropit z řádu. Proto vymýšlíme jiná řešení. Jedním z nich je využití lesa, který s areálem sousedí. Kdyby se nám podařilo nějak zachytávat vodu, která z něj vytéká, a tu pak používat na hřiště, mohla by to být cesta,“* vysvětluje předseda. ■

KLUB

SLOVAN MEZI NEBEM A ZEMÍ

V BOHNICÍCH SÁZEJÍ NEJEN NA POČETNOU ZÁKLADNU A FAMILIÁRNÍ ATMOSFÉRU

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Trávu mají na Slovanu teprve 10 let.

Jejich výhodou je, že v okolí areálu stojí desetitisícové sídliště. Šéfové TJ SLOVANU BOHNICE se tak mohou spolehnout na fakt, že na nábor vždy dorazí dostatek capartů. Pak už ale přicházejí na řadu negativa. Například to, že jako členové jednoty mají omezený přísun dotací, nebo fakt, že poloha hřiště přináší problémy se zavlažováním. Na Slovanu si s tím však hlavu nelámou a spoléhají nejen na kvalitní práci s mládeží, ale i na „něco mezi nebem a zemí“.

První pokusy o založení fotbalového klubu v Bohnicích se datují do roku 1919. Tehdy byl na severu Prahy založen tzv. kroužek začátečníků z řad studentů a učňů a jeho název byl Disk. O rok později pak vznikl na stejném místě S.K. Praha Bohnice, který byl hned od začátku silný a početný, disponoval hned čtyřmi mužstvy. V následujících letech nedaleko psychiatrické léčebny vznikaly a zanikaly další kluby (Dělnický SK, později Rudá Hvězda Bohnice, Bohnický S.K.).

Posledně jmenovaný oddíl pak činovníci v roce 1935 přejmenovali na Čechoslovan Praha VIII. Ten s drobnými problémy způsobenými válkou fungoval až do roku 1948 a první den roku 1949 pak přešel do tamní zaštiťující Tělovýchovné jednoty - TJ Slovan Bohnice. Po útlumu na začátku padesátých let se klub znovu nastartoval, nechal vybudovat novou zděnou budovu se šatnami a malou klubovnou. Prvnímu týmu se podařilo v roce 1961 postoupit do I. A třídy, což byla nejvyšší soutěž, která se tu do té doby hrála.

TJ SLOVAN BOHNICE

Rok založení: 1920 ■ **Vývoj názvu klubu:** S.K. Praha Bohnice, Dělnický SK, Rudá Hvězda Bohnice, Bohnický S.K, Čechoslovan Praha VIII, TJ Slovan Bohnice ■ **Úspěchy:** několikanásobná účast v I. A třídě ■ **Současnost:** I. B třída, skupina A ■ **Počet týmů:** tři týmy mužů („A“ – I. B třída, skupina A, „B“ – II. třída, skupina B, „C“ – III. třída, skupina A), starší dorost, mladší dorost, mladší žáci „A“ a „B“, starší přípravka „A“ a „B“, mladší přípravka „A“ a „B“

ZE DNE NA DEN BEZ DOMOVA

S blížícím se rokem 1970 se ale v Bohnicích začalo s prvními pracemi na stavbě nového sídliště a funkcionáři Slovanu se dozvěděli, že výstavba se vážně dotkne veškerého sportovního zařízení TJ. V roce 1972 bylo hřiště včetně nedávno postavené správní budovy skutečně zabráno. Z bohnických se tak doslova přes noc stali bezdomovci, protože žádné náhradní prostory nedostali.

Slovanu reálně hrozil zánik. Členové výboru rezignovali, činnost přerušily i mládežnické výběry, zůstal pouze první tým. Teprve v roce 1975 klub konečně dostal nový areál, kde sídlí dodnes. Tehdy byste však Pod Čimickým hájem našli jen jedno škvárové, respektive pískové hřiště a 5 přenosných buněk, které sloužily jako šatny. Znovuzrozený Slovan začal opět intenzivně pracovat s mládeží a prvnímu mužstvu se povedlo po šestnácti letech znovu postoupit do I. A třídy, která je podle slov dnešních bohnických představitelů klubu pro Slovan ideální soutěží. Dnes má klub okolo sto dvaceti hráčů a dlouhodobě se zaměřuje převážně na práci s mládeží, která tvoří většinu členské základny. *„Vzhledem k okolním sídlištím, ve kterých žije dohromady okolo sedmdesáti tisíc lidí, nemáme problém s naplněním mládežnických výběrů. Máme dokonce i tři oddíly mužů,“* vypočítává současný předseda Slovanu Oldřich Pastyřík.

Z DĚTÍ SE STALI BAFUŇÁŘI

Na Slovanu mají jako ostatní kluby, které spadají pod TJ, trable s penězi. *„Tělovýchovná jednota Slovan Bohnice momentálně sdružuje dvanáct sportovních oddílů. Volejbal, basketbal, házená, ping-pong, šachy, karate, je toho dost. Dohromady má asi šest set padesát členů. Bohužel tak jako všechny organizace jednoty máme problém s financováním,“* připomíná Pastyřík.

Na severu Prahy tak spoléhají na termíny, které sice mohou znít jako klišé, bez nichž by se tu ale fotbal dost možná už nehrál, tedy familiární přístup, věrnost a srdce. *„Všechno děláme svépomocí, což je možná trochu vidět. Ale o to vřelejší vztah tady ke všemu máme,“* upozorňuje předseda. *„Vždycky když se doma něco nehodí, tak to jde na Slovan. Televize, palubky,“* doplňuje ho sekretář Roman Čuba.

Přístupem Slovan = rodina jsou nasáklí nejen činovníci, ale v podstatě každý, kdo kdy bohnický černo-bílý dres navlékl (to může potvrdit i autor tohoto článku, který tu prošel přípravkou a mladšími žáky). Hráči mu tak zůstali věrní a logickou posloupností se z nich postupem let stali trenéři, potažmo bafuňáři.

Nadšení se tak předává z generace na generaci. *„Když to řeknu ošklivě, tak tady nemáme žádnou náplavu. Když přišel kluk z venku, tak se nikdy nechytil. Ne že bychom ho vyštípali, ale asi tu máme něco mezi nebem a zemí, co těm ostatním nesedí. My jsme si tu svými pány, sami pro sebe. Na tréninku je pořád slyšet smích, dětem se věnujeme zodpovědně a nese to ovoce,“* popisuje Pastyřík, který přidává další příklad. *„Je to jako to známé ošklivé kačátko. Když se mu dobře věnujete, což se v těch větších klubech neděje, tak se z něj čas od času vylíhne krásná labuť. Mámy nám sem děti kolikrát odkládají jako do družiny, protože prostě vědí, že tu o ně bude dobře postaráno.“*

VÍZKOVY VÝČITKY

To, že v Bohnicích se s mladými pracuje na vysoké úrovni, dokazuje i skutečnost, že Slovanem prošlo několik hráčů, kteří to dotáhli daleko. Za všechny lze jmenovat Michal Hrbek, který dlouho působil v Liberci, Tibor Notin z Viktorie Žižkov a ze současných hráčů například Michal Špit, bývalý gólman Sparty a nyní dlouholetá opora Jablonce.

Co se konfrontace se známými týmy týče, Slovan se čas od času utkává s nedalekými Chabry Ladislava Vízka. Před časem s nimi sehrál zápas, který byl mimo jiné oslavou narozenin právě Vízka. *„Láďa říkal, že to bude sranda mač, stará garda. No a pak tam pozval všechny ty Šmicry a Bergry… No my dostali čočku, prohráli jsme deset jedna,“* směje se. *„Pak se mi pořád omlouval, že má výčitky,“* doplňuje s úsměvem.

Slovan Bohnice se momentálně pohybuje v I. B třídě. Chtěl by o stupínek výš, protože má vyzkoušeno, že A třídu zvládne. *„Jeden čas se nám tam opravdu dařilo. Ale můžu říct, že jsme se opravdu děsili toho, že postoupíme do přeboru. Ten je pro nás už nežádoucí, finančně bychom to nemohli utáhnout. Stačilo by nám, abychom se po roční pauze vrátili do A třídy. Troufám si říct, že do dvou let budeme zpátky a tam se na nějakou dobu zašijeme,“* uzavírá s nadhledem Pastyřík.

Kurty vedení prodalo, aby mělo na provoz klubu.

Hlavní budova fotbalistů Bohnic

Areál je vysoko, a tak se komplikovaně zavlažuje.

NA „HORÁCH“ VODU NENAVRTÁTE

Hřiště Slovanu Bohnice bylo, co se povrchu a velikosti týče, dlouhá léta pražskou raritou. Na rozdíl od škváry se tu totiž hrálo na písku. A hráči se navíc pořádně naběhali, vždyť bohnický plac byl jedním z největších v celé republice. I díky tomu se po rekonstrukci našlo místo na tréninkové hřiště. Ovšem areál má i své nevýhody, jednou z těch zásadních je nadmořská výška, která komplikuje zavlažování.

Areál Pod Čimickým hájem byl jedním z posledních, kde vydržel starý povrch. Tráva se tu díky snaze současného vedení zazelenala až okolo roku 2002. *„Měli jsme tu jedno ze dvou schválených pískových hřišť v celé Praze. Navíc bylo hodně velké, jedno z nejrozlehlejších v celé republice, takové letiště,“* vysvětluje Oldřich Pastyřík.

Díky velkému prostoru se vedle travnatého placu podařilo vměstnat ještě škvárový. *„A vzadu na kopečku máme ještě jedno hřiště, ale to je rozměrově jen pro malou kopanou,“* doplňuje sekretář Slovanu Roman Čuba. Bohničtí fotbalisté by v budoucnosti chtěli tréninkovou škváru nahradit „umělkou“, to je však zatím v nedohlednu. *„Tenhle areál si umělku zaslouží, už jenom kvůli těm desítkám hráčů, které máme. Jenže to je o penězích a ty jsou zase o stycích. O ty jsme my bohužel přišli,“* krčí rameny předseda. *„Sice na tom pracujeme, hlídáme grantová řízení, ale nikdo z nás nemá strejčka na ministerstvu,“* dodává.

Slovan tak má přes zimu k dispozici alespoň tělocvičnu, tu však využívají jen nejmladší fotbalisté. *„Patří basketbalistům, kteří mají ale právě jenom tuhle halu, takže jim ji nechceme zbytečně ničit,“* dodává Pastyřík, který poukazuje na komplikaci související s polohou areálu - vodu.

Tu totiž na rozdíl od většiny klubů nemohou čerpat ze studny - hřiště je zkrátka moc vysoko. *„Když jsme dělali trávu, pozvali jsme geology, kteří nám garantovali, že ve čtyřiceti metrech pod zemí voda je. A když se dokopali do sto dvou metrů, tak přestali. Nic. Holt jsme na kopečku,“* krčí rameny Pastyřík. *„Navíc spoustu vody stáhne les, který je hned vedle, takže musíme kropit z řádu, tedy z vodovodu. A to je drahé,“* dodává.

Pod jednotu pak patří ještě nedaleký klub Káčko a areál s ubytovnou ve Starých Bohnicích. *„To jsou naše jediné komerční nemovitosti, které ekonomicky vytěžujeme. Před časem jsme se navíc rozhodli prodat kus našich prostorů tenisovému klubu. Díky tomu dokážeme udržet příspěvky na rozumné výši,“* vysvětluje Pastyřík. ■

STADION POD ČIMICKÝM HÁJEM - PRAHA 8

Název: areál Pod Čimickým hájem ■ **Adresa:** Bukolská 570, Praha 8-Bohnice, 181 00 ■ **Dopravní spojení:** dvě minuty pěšky od autobusové zastávky Podhajská pole (linky 152, 200, 177) ■ **Počet hřišť v areálu:** jedno travnaté hřiště, jedno škvárové, jedno travnaté na malý fotbal, tělocvična

22 KVĚTEN 2013 | KVĚTEN 2013 23

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST., PAVEL JIŘÍK ML.

OSTRÝ I LIDSKÝ

JAN SUMEC JE UŽ DEVĚT LET TRENÉREM JUNIOREK SPARTY A STEJNĚ DLOUHO DĚLÁ V NEBUŠICÍCH ŠKOLNÍKA

Vyžaduje kázeň a režim, díky čemuž získává přirozený respekt. Současně však umí ukázat i lidskou tvář v podobě pochopení a tolerance. Tak sám sebe jako trenéra popisuje JAN SUMEC, který s juniorkami Sparty během devíti let vyhrál osm ligových titulů. A zmíněná charakteristika se vlastně dá napasovat i na jeho povolání. Na ZŠ v Nebušicích totiž dělá školníka, tedy osobu, u níž je autorita rovněž nezbytná. Zkrátka aplikuje, jak sám říká, systém cukru a biče. A ukazuje se, že to funguje.

S fotbalem pochopitelně nezačínal v pozici trenéra, nýbrž jako hráč. Coby mládežník vystřídal Podolí a Aritmu, v níž se dostal až do kategorie mužů. *„Pendloval jsem mezi B-týmem a A-týmem, takže jsem si zahrál I. B třídu i přebor,“* shrnuje s tím, že jeho pozice byla na hrotu či na pravé záloze. Při dotazu na herní přednosti zmiňuje střelbu a rychlost. *„Nebyl jsem extra technik, ale uměl jsem utéct,“* usmívá se.

Od osmnácti načal trenérskou profesi, jíž se mimochodem věnoval i jeho táta. *„Tehdy na Aritmě sestoupily dorostenecké i žákovské týmy, všichni zkušení trenéři odešli a já jsem jako laik začal pomáhat s trénováním mladších přípravek. Postupně jsem si vyzkoušel i vyšší kategorie až do starších žáků a měl jsem celkem výsledky,“* vzpomíná.

Netrvalo dlouho a hráčskou kariéru uzavřel. *„Bylo mi dvacet let, dokončoval jsem školu, takže bylo málo času. A k tomu se přidalo zranění kolena. Bylo to jedno s druhým a vše vyústilo v to, že jsem s fotbalem jako hráč skončil.“*

CHYBÍ NADSTAVBA

Z Aritmy se časem posunul výš, to když dostal nabídku trénovat extraligový dorost Bohemians. *„Vytáhl mě tam Richard Havlík, za což jsem mu samozřejmě vděčný. Přece jen to byla po chlapech druhá nejvyšší soutěž, takže už celkem fičák. Byť jsem tam zůstal jen jednu sezonu, vzpomínám na tu dobu rád, byla to velká zkušenost.“*

Následně dostal další „laso“, tentokrát ze Střešovic. *„Trénoval jsem tam starší žáky, kteří hráli divizi. O dva body nám tehdy utekla záchrana, což mě dodnes mrzí,“* přiznává s tím, že následovalo angažmá u A-týmu mužů v Jesenici, u nichž vydržel dvě sezony. Současně přišla nabídka trénovat juniorky Sparty. U těch je dodnes, tedy už devátou sezonu. A za tu dobu jen v jediném ročníku nevyhrál ligový titul!

Velký úspěch zaznamenal i v červnu 2016. *„Tehdy jsem byl vybrán jako hlavní trenér a s kolegou Milanem Dlaskem jsme nominovali hráčky do šestnácti let na turnaj evropských měst Paris European Cup, kde jsme zastupovali Prahu. Dostali jsme se až do finále, které se hrálo pod Eiffelovou věží. S FFC Turbine Potsdam z Německa*

Fotky s trofejemi nesmějí ve sbírkách fotbalistů chybět. Nechybějí ani v té Honzově.

Školník Sumec jako divák.

Pořádný úspěch si zaslouží pořádnou polévačku.

JAN SUMEC

Věk: 36
Klub: AC Sparta Praha
Post: trenér U-18

jsme bohužel prohráli 2:3, ale byl to zážitek a zkušenosti k nezaplacení.“

Laik by si možná pomyslel, že v přístupu k trénování kluků a dívek je velký rozdíl. Jan Sumec to tak nevidí. *„Každá kategorie má svá specifika, ale obecně jsem se vždy snažil nedělat mezi nimi rozdíly. A to platí jak pro různě staré děti, tak pro kluky a dívky. Musím ale zmínit jednu věc. Nedovolil bych si říct, že úroveň ženského mládežnického fotbalu klesá, to vůbec. Ale dnešní generace je pohodlnější, nechce dělat něco navíc. A když tato nadstavba chybí, když si sami nechtějí přidat, nejdou si ve volném čase zakopat, tak nám trenérům to přináší mnohem víc práce,“* vysvětluje. *„Musíme vše opakovat, drilovat, abychom do nich to, co po nich chceme, dostali.“*

CENA FAIR PLAY

Když má zmínit své trenérské vzory, nevytahuje světová jména, nýbrž Petra Dolejšího z Aritmy. *„Trénoval jsem pod ním dlouhou dobu a moc rád na něj vzpomínám. Byl to buldok, dával nám za uši, ale myslel to s námi dobře. Nemůžu říct, že bych se v něm viděl, ale asi dělám trenéřinu podobně. Tedy tak trochu formou cukru a biče,“* popisuje. *„Kdo mě zná, tak ví, že jsem pracovitý a pro fotbal žiju. Dá se říct, že jsem perfekcionista, ale v některých situacích se stávám spíš realistou. Nastanou zkrátka chvíle, kdy musíte improvizovat a ukázat lidský přístup, pochopení.“*

Rovněž zmiňuje faktor fair play, který považuje za podstatný. *„Vždy jsem se snažil svým svěřencům i svěřenkyním vštípit, aby začali nejdřív u sebe. Rozhodčí je jen člověk, lidský faktor může selhat, je zbytečné na něj řvát,“* upozorňuje. *„V roce 2016 jsme dokonce vyhráli cenu fair play, když jsme schválně zakopli penaltu, která byla nařízena chybně,“* vyzdvihuje.

Stejně dlouho, jako trénuje ve Spartě, se věnuje i profesi školníka. Konkrétně v ZŠ Nebušice. Věcí, které zde má ze své pozice na starosti, je až až. *„Technickou vybavenost budovy, tedy opravit to, co je rozbité. Sekání trávy, údržba venkovních prostor, kotelna,“* vypočítává. *„Potom revize, kterých je jedenadvacet. Ať už jde o revize hasičských přístrojů, elektřiny, plynu, spotřebičů… Ale vše se snažím dělat pořádně a úplně. Asi to vychází z určité zarputilosti, kterou mám v povaze a která mě provází i ve fotbale.“*

Volný čas spojil Jan Sumec s fotbalem.

VE SVÉM

Práci, kde musí prokazovat manuální zručnost, která mu prý rozhodně není cizí, si každopádně pochvaluje. *„S paní ředitelkou si vycházíme vstříc, díky čemuž můžu časově skloubit školu a fotbal. Ale pochopitelně nemůžu odejít, kdy chci, vždy musím mít odvedenou veškerou práci.“*

Momentálně již s manželkou Ájou a jejich malým synkem Jeníčkem žijí v domku, který nedávno dostavěli. Donedávna však bydleli ve školním bytě. *„Byl pěkný, ale pro čtyřčlennou rodinu, a my bychom ještě jedno dítě chtěli, už byl malý,“* vysvětluje. *„Takže do školy dojíždím. Po tréninku se tam stavím, vše zkontroluji a jedu domů.“*

Není výjimkou, že osoba školníka v mnohých dětech vyvolává až strach. *„Nemůžu říct, že by se mě bály. Ale respekt a autoritu mám. Není to o tom někoho seřvat, spíš se s nimi domluvit. A když je na mě někdo drzý, dokážu to ve stejném duchu otočit proti němu a on rázem zmlkne. Je to o tom být ostrý, ale zároveň lidský,“* přemítá. *„A to vlastně platí nejen ve škole, ale i v trénování.“* ■

INZERCE

FSG SVOBODA ŠTEINFELD

FOCENO: BĚHEM UTKÁNÍ MLADŠÍCH PŘÍPRAVEK V PRAZE **AUTOR:** PAVEL JIŘÍK ST.

TO BYLA PARÁDA...

... KDYŽ JEŠTĚ SVÍTILO SLUNÍČKO A FOTBALISTÉ SPÍŠE NEŽ RUKAVICE A DLOUHÉ TERMOPRÁDLO HLEDALI KBELÍK S VODOU PRO OSVĚŽENÍ. NA PŘÍŠTÍ MĚSÍCE MAJÍ UTRUM.

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ

ATRAKTIVNÍ WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

Léto 2020

prodej zahájen

Super First Minute

s garancí

nejnižší ceny

na vybrané zájezdy

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

FootballMania

Team Service

+420 720 934 368
+420 605 227 408
team@footballmania.cz

Chtělo by to nové dresy?

Oblékáme přední české týmy, oblékneme i ten váš.

Široký výběr fotbalového vybavení v našem e-shopu

ExtraFotbal.cz